

SISÄLLYSLUETTELO

2-4	Jarmo Anttila, Pääkirjoitus
5	Pekka Ervast, Buddhi
6-7	Kutsu Vuosijuhlaan
8-9	Pääsiäisen Matinean ohjelma
10-11	Tero Halvorsen, Ilona Koivisto-Ollikkala 1925–2016
12-18	Tapio Joensuu, Teosofinen maailmankuva ja stoalaisuus
19	Piippuviisas, runo Vailla huolia
20-21	Anne Paalo, Villivihanneksia, luonnon lääkekasveja ja syötäviä kukkia
22-29	Anne Paalo, Bogomiilit ja kataarit-alkukristillisyyss tässä ajassa
30	Ruusu-Risti ry Kirjallisuusseura tiedottaa
31	Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain
32-35	Antti Savinainen, "Viisauden mestarit ja heidän kirjeensä". Kirjaesittely
36-39	Antti Savinainen, "Peter Deunovin elämästä ja opetuksista." Kirjaesittely
40-42	Jeremy Qvik, Elävän tietämisen jalo taito
43	Matti Koskinen, runo Sunnuntai
44-45	Yhteistyöryhmän kevätseminaari
46-53	Marja-Liisa Halmetoja, Ikuinen elämä
54-57	Toimittajalta, Nyt annan sydämeni puhua
58-59	Yrjö Härkänen, Elämä
60-63	Martti Humu, Muinaissuomalaisten uskonto salaisten oppien valossa
64	Ruusu-Risti ry:n toimihenkilöt

Jarmo Anttila

Pääkirjoitus

Olin maaliskuun alussa esitelmöimässä Nummelan työväentalolla ruusuristiläisen elämänymmärryksen merkeissä. Juuri työväentalot olivat niitä paikkoja joissa teosofit saivat esittää ajatuksiaan 1900-luvun alussa. Täällä Suomessa, muusta Euroopasta, poiketen juuri työväenluokka eli rahvas omaksui teosofian. Asiaan vaikutti toki myös se että täällä lukutaito oli varsin korkea jo tuolloin. Useat Euroopan maat saavuttivat sen vasta paljon myöhemmin. Veljeyden, tasa-arvon ja vapauden ihanteet saivat teosofian kautta syvemmän merkityksen, joihin moni tarttui. Yhteiskunnallinen epäoikeudenmukaisuus oli räikeää ja sai aikaan sen mukanaan tuomia siveellisiä ongelmia. Niitä taas paheksuttiin ajan kaksinaismoraalille tyypillisesti. Teosofia oli raikas totuuden tuulahdus joka vapautti ihmisten ajattelua. Tätä on myös Väinö Linna ansiokkaasti kuvannut Täällä pohjantähden alla romaanissaan. Räätäli Halme on mainio kuvaus ihanteellisesta ihmisestä joka sai kuitenkin tylyn lopun. Oliko teosofian tarkoitus täällä Suomessa omalta osaltaan yrittää estää niiden materialististen ja väkivaltaisten inspiraatioiden leviämistä? Olihan Pekka Ervastian mukaan koko teosofisen liikkeen tarkoitus estää 1. maailmansodan kauhut. Se ei onnistunut sitä tekemään. Suomenkin kansa sai veljesverellä lunastaa itsenäisyytensä. Minunkin ukkini taistelivat kansalaissodassa toisiaan vastaan. Toinen sai mitalin ja toinen tuomittiin Suomenlinnan vankileirille.

Vasta Talvisota tavallaan yhdisti kansan yhteisen uhan alla. Raskaat sotavuodet ja lopulta Karjalan menetys oli katkeraa karmaa kansallemme. Olihan yhtäkkiä löydettävä sija 400 000 tuhannelle evakolle. Nykyisen hyvinvoinnin keskellä olisi hyvä muistaa niitä aikoja. Olisiko kohtalo ollut suopeampi jos olisimme jo itsenäisyytemme alussa osanneet valita aseettomuuden tien kokonaisena kansakuntana.

Alempi ymmärrys sanoo että olisimme kokeneet Baltian maiden kohtalon. Vai olisiko karma ollut kuitenkin jotain muuta siinä tilanteessa?

Teosofia loi mielestäni omalta osaltaan sitä henkistä perustaa, joka tarvitaan että jokin kansa voi nousta kansakuntien joukkoon itsenäisenä. Suomen kansan tarina kelpaa kyllä sankaritarinaksi monessa suhteessa. Voimme todeta että millä mittarilla hyvänsä mitattuna olemme Top 10 joukossa maailman kansoista. Kansallisen heräämisen pohjaa loi tietysti monet seikat jo aina Agricolasta lähtien. P.E. toteaa että kansallishaltiamme Väinämöisen paluu alkoi jo tuolloin. Tarvittiin kuitenkin monet sukupolvet ennen kuin saatiin suomen kieli esiin kaikessa rikkaudessaan. Eikä vain kieli kuten useimmat yhä luulevat vaan vanha mysterioriisuus, joka kätkeytyy kansalliseepokseemme Kalevalaan. Se odottaa vielä ylösnousemustaan.

Kun P.E kirjoitti Kalevalan avaimen 1916 niin ei se saanut ymmärrystä osakseen. Martti Haavion tutkimukset avasivat näkemyksen sen yhtäläisyyksistä monien kansojen mytologioihin. Miksi kansat olisivat kertoneet samantyyppisiä tarinoita ellei niillä olisi jokin yhtymäkohta todellisuuteen.

Maailmankaikkeuden synty munasta ei ole vain Kalevalan, vaan useiden kansojen tarustojen vertauskuva. Upein niistä on tietysti H.P.Blavatskyn Salaisen Opin Dzyanin maailmansyntyrunot. Ihmisen henkinen kehitystie on esitetty Kalevalan sankareiden Lemminkäisen ja Ilmarisen ansiotöiden suorittamisessa. Tajunta eli tietoisuus täytyy hallita monella eri tasolla voidakseen saada Pohjan Neidon eli oman korkeampaan minäänsä pysyvän yhteyden. Naisille se on taas Taivaallinen Ylkä jota he voivat odottaa. Lampussa on kuitenkin oltava öljyä ja tuli. Kalevalassa on nämä pyhät vertauskuvat on selkeästi esitettyinä niille joilla on silmät nähdä.

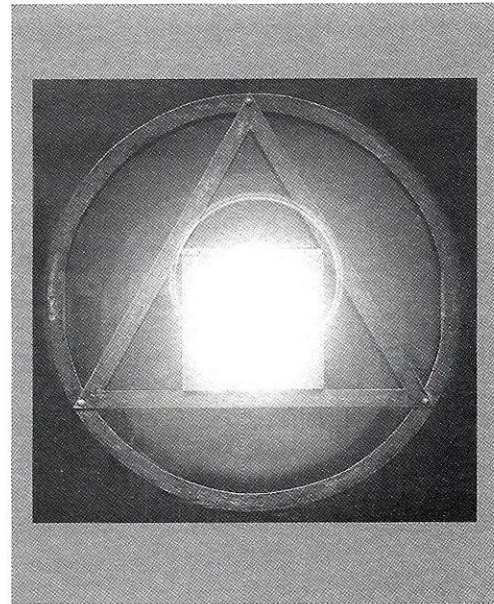
Siksi H.P.B jo 1888 totesi aikakauslehti Lusiiferin sivuilla että Kalevalassa on todistus muinaisesta Viisaususkonnosta eli Salaisesta opista. Hänen mukaansa nuo tarut ovat vähintäänkin 3000 vuotta vanhoja ja siltä ajalta kun Suomen kansa asui Mustanmeren ja Kaspianmeren rannoilla. Ottihan H.P.B vielä Salaisen opin II. osan motoksi pätkän Kalevalasta. Toinen merkittävä teosofien auktoriteetti on Rudolf

Steiner joka vierailikin kaksi kertaa Suomessa (1912 ja 1913). Hän vastasi 1912 yleisön esittämiin kysymyksiin ja totesi Kalevalasta mm. seuraavasti:” Mutta kun tutustuin Kalevalaan, niin minua hengentieteilijänä heti hämmästytti, että Kalevalan suurenmoisten kuvien takan on sellaisia mysteeriosalaisuuksia jotka koskevat ihmissielun tärkeimpiä salaisuuksia. En ainoastaan ole nähnyt Kalevalan sankareissa tavallisia sankareita niin kuin muissa kansalliseepoksissa, vaan suuria henkisiä voimia ja valtoja. Sankareiden kolminaisuus kuvasi ihmissielun kolminaisuutta, josta olen teoksissani puhunut sekä vanhimpien eurooppalaisten mysteereiden että myös rosenkreutzi-laiten opetusten mukaan”. Hän myös esitti oman näkemyksensä kun häneltä kysyttiin Suomen kansan tulevaisuudesta. Hän viittasi Oslossa pitämiinsä esitelmiin ja totesi:” Silloin nimenomaan huomautin, että muutamilla pienemmillä kansakunnilla on paljon suurempi merkitys ihmiskunnan lähimmän tulevaisuuden kulttuurissa kuin yleensä ulkoisessa maailmassa uskotaan. Kansat jotka ovat eläneet syrjässä, tulevat, mikäli niillä on vanhaa viisautta esittämään omaa osaansa kehityshistoriassa. Ne elävät erillään suuresta kulttuuriprosessista jonkin aikaa, voidakseen siten rauhassa kehittää omaa yksilöllisyyttään. Näiden kansojen joukkoon luen suomalaisetkin.” Hän vielä huomautti ettei sano tätä että olisi tahtonut suomalaisia imarrella. Hänen vakaumuksensa oli että Suomen kansalla oli

tulevaisuudessa merkittävä rooli itäisen Euroopan omanatuntona. Näin hän esitti 1914 Dornachissa pitämässään esitelmässä Suomi ja Kalevala. Hän ennustaa tulevaisuutta sanoen: ” On tultava ajan, jolloin kehityksen tehtävien ymmärtäminen valtaa sydämet, jolloin Suomen kansan keskuudesta alkaa Kalevalan ajatusten elpyminen. Silloin modernin hengentieteen ajatukset henkistävät ja läpäisevät tämän ihmeellisen Kalevala-epoksen ja se saatetaan kaikessa syvyydessään koko Euroopan tietoisuuteen. Euroopan kansat kunnioittavat Homeroksen eepoksia . Mutta Kalevala on virrannut sielunelämän vielä syvemmistä perustoista, vaikka ei sitä vielä nykyaikana ymmärretä.”

Näin siis R.S totesi meistä ja Kalevalasta. P.E totesi Kalevalan avaimen esipuheessa että hänkin rohkaistui esittämään oman näkökantansa kun H.P.B ja R.S olivat siitä myönteisesti kirjoittaneet. Tärkeimmäksi syyksi hän kuitenkin sanoo sen , että kun hän henkisessä maailmassa tuli vihityksi suomalaisiin vanhoihin mysteereihin, niin vasta se avasi hänet näkemään Kalevalan syvällisyyden ja pyhyiden. Kansakuntana, osana Euroopan unionia, olemme ehkä saaneet suuremman painoarvon kuin väkimäärämme edellyttää. Nyt Eurooppaa ja sen yhtenäisyyttä, arvoja ja rajoja koetellaan monesta suunnasta. Lietsotaan uhkia ja vaaditaan asevarustelun lisäystä. Vieläkö alistumme tähän uhitteluun

ja provosointiin? Olkoon ainakin Suomi rakentamassa rauhaa omalta osaltaan. Rauhaa tai sotaa rakennetaan meidän jokaisen tunteissa ja ajatuksissa. Meidät totuudenetsijät on kutsuttu rauhanrakentajiksi ja maan suolaksi. Pienikin määrä voi vaikuttaa paljon. Rakentakaamme omalta osaltamme valoisaa tulevaisuutta uudelle vuosisadalle kansamme tulevaisuuteen. Toivokaamme että se vaikuttaisi rauhaa ja sopusointua luoden niin itäiseen kuin läntiseenkin Eurooppaan.

Buddhi

Kuudes periaate on buddhi. Sanakirjojen mukaan tämä sana merkitsee älyä eli intelligenssiä. Se merkitsee muutakin — onhan meissä manas varsinaisesti ajattelun periaate — nimittäin heräämistä todelliseen ajatteluun, älyä, joka ei poikkeakaan totuudesta, intuitiota, totuuden välitöntä näkemistä, viisautta. Vielä tarkemmin määriteltynä se on rakkautta, ihmis- ja veljesrakkautta, sillä totuuden ensimmäinen näkemys on sitä, että näemme, kuinka kaikki on yhtä. Buddhi on kristusperiaate — H. P. B:n mukaan Kristus käsittää atmaa – buddhi – manaksen kolminaisuuden; buddhi ei voi ihmisessä herätä rakkauden, viisauden, järjen merkityksessä, ellei meissä ole herännyt totuutta etsivä manas, ellei tämä ole niin pitkällä, että se on saanut totuuden pyhän hengen. Meidän on täytynyt olla totuudenetsijöitä, meidän on täytynyt puhdistaa järkeämme, ennen kuin Kristus voi meissä syntyä. Kun se on täydellisesti kehittynyt, silloin voimme rakastaa jokaista elävää olentoa, kaikkea luonnossa, sillä luonnossa ei ole mitään kuollutta.

Tämä ei kuitenkaan ole silmänräpäyksen taikatapahtuma. Kristus ensin syntyy, kasvaa sitten täyteen mittaansa. Pienetkin välähdykset Kristuksen toiminnasta meissä ovat jo varmoja lupauksia siitä, että Kristus on kerran elähdyttävä meidät kokonaan. Kristuksen syntyminen ja kasvaminen on pitkäallinen prosessi.

Kun puhumme rakkaudesta, emme suinkaan halveksi sitä, mitä tavallisesti sanotaan rakkaudeksi. Siihenhän sisältyy suuria ajatuksia, palvelemis- ja uhrautumishalua, sikäli kuin siinä

näitä on, sikäli siinä on buddhia. Älkäämme unohtako, että noissa tunteissa on myös astraaliruumis voimakkaana mukana, älkäämme unohtako, että persoonallisessa rakkaudessa on mukana eetteriruumiin magneettinen voima, eettereistä toinen järjestyksessä, niin että rakkaus täyttää koko astraali- ja eetteriruumiin. Kun katselemme kristusrakkautta, huomaamme, että kuudes periaate on siinä mukana. Tämä ei merkitse, että se ilmenee voimakkaana astraaliruumiin välityksellä. Kun se herää, merkitsee se sitä, että meillä on suuri halu tehdä hyvää, palvella, unohtaa itsemme, kieltäytyä. Se tuo vaalean ja tumman violetit ja vaalean ruusunpunaiset värit meidän auraamme. Entä kuinka se vaikuttaa meidän eetteriruumiiseemme? Se elvyttää siinä kuudetta periaatetta eli eettereistä kolmatta, valoeetteriä. Se tekee eetteriruumiin eläväksi ja valoisaksi. Mahdollisesti voimme itse nähdä, tai muut näkevät, kuinka eetteriruumis alkaa loistaa valoa. Voimme vertauskuvallisesti sanoa, että se valo pyrkii antamaan itsensä muille, tekemään hyvää muille, saattamaan muita onnellisiksi.

Buddhi ihmisessä heränneenä tekee hänestä elävän ihmisen. Se ilmenee enemmän teoissa kuin sanoissa. Persoonallinen rakkaus pukeutuu luonteensa nojalla helposti sanoihin — niinpä Don Juan -luonteet rakastavatkin ensi sijassa sanoin. Kristusrakkaus on mykkä, mitä sanoihin tulee. Se ilmenee aina mieluummin teoissa. Niin paljon kuin persoonallisessa rakkaudessa on toisen hyväksi toimimishalua, niin paljon siinä on Kristuksen rakkautta.

Puheesta vuosijuhlissa 1933
Ruusu-Risti — heinäkuu 1933

KUTSU VUOSIJUHLAAN

Kaikki Ruusu-Risti ry:n jäsenet kutsutaan
97. vuosijuhlaan Pääsiäisenä 14-16.4.2017
Ruusu-Risti Temppeliin, Merimiehenkatu 31, Helsinki

OHJELMA

Prinsiippi on buddhi

Pitkäperjantai 14.4.2017

Kello 12.00 Vuosijuhlan avaus
15.00 Kahvitilaisuus

18.00 Installaatio; uusien jäsenten vastaanotto.
(ovet suljetaan kello 17.45!)

Lauantai 15.4.2017

Kello 11.00 Suurneuvoston sääntömääräinen vuosikokous
12.00 Ruusu-Ristin Neuvoston sääntömääräinen vuosikokous
15.00 Kansalliskongressi looshijäsenille

Sunnuntai 16.4.2017

Kello 10.00 Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry:n sääntömääräinen vuosikokous
12.00 Pääsiäismatinea; erillinen ohjelma 15 euroa
14.00 Vuosijuhlan päätös

Taivainen kauneus

Taivainen kauneus virtaa sydämiimme,
täytä sä sielumme tulellasi palavalla.
Salli oi Jumala laulumme, soittomme
korkeaa sanomaas tulkita ainiaan.

Avajaisten yhteydessä kootaan jäsenmaksun toinen erä.
Matineaa lukuunnottamatta tilaisuudet ovat maksuttomia
ja tarkoitettut vain jäsenille.

Ruusu-Risti ry:n johtaja ja hallitus toivottavat kaikki
veljet sydämellisesti tervetulleiksi vuosijuhlaan.

*Ruusu-Risti ry
Merimiehenkatu 31, Helsinki*

PÄÄSIÄISMATINEA

Pääsiäispäivänä 16.4.2017 klo 12.00

OHJELMA

Helvi Leiviskä: Nouse, ole kirkas,

Emma Suzsko, laulu

Ruslan Strogii, piano

C. Frank: Panis Angelicus,

Emma Suzsko, laulu

Luigi Basso, huilu

Ruslan Strogii, piano

Juhlapuhe

Jarmo Anttila

*E. Melartin: Lumpeenkukka op.37 no.1 ja
Nuori Psyyke op.47 no.7,*

*Luigi Basso, huilu
Ruslan Strogii, piano*

*Raija Lemström: Kamelin leili,
Emma Suszko, lausunta*

*Beethoven: sonaatti no 26 es-duuri op.
81a, 2. osa "Abwesenheit" ja 3. osa "Das
Wiedersehen",*

Ruslan Strogii, piano

Sydämellisesti tervetuloa ja

Hyvää pääsiäistä

Pääsymaksu & kahvi 15,00 €

Ilona Koivisto-Ollikkala 1925–2016

Sielukas sopraano lumosi draamantajullaan

Oopperalaulajatar Ilona Koivisto-Ollikkala kuoli Helsingissä Alzheimerin tautiin 31. elokuuta 2016. Hän oli 91-vuotias, syntynyt Helsingissä 7. elokuuta 1925.

Ilona Koivisto oli aikansa valovoimaisimpia laulajattariamme ja monipuolisuudessaan tärkeä osa Kansallisoopperamme 1950–1970-lukujen ensamblea. Hänen lyiris-dramaattinen sopraanonsa taipui Mozartista Wagneriin, operettiin ja moderniin musiikkiin.

Koiviston ääni oli sielukas, lämmin ja samettinen. Herkkä taiteilija tunsikin kaiken voimakkaasti ja hänen tulkintansa olivat aina aitoja, syvästi itse koettuja. Koivistossa oli temperamenttia ja hyvässä mielessä diivaa niin näyttämöllä kuin sen ulkopuolella.

Ylioppilaaksi Koivisto kirjoitti Kulmakoulusta 1945. Hän työskenteli aluksi postissa, mutta pian musiikki vei Vanhan Käpylän postinhoitajan. Lauluopintonsa hän aloitti Helmi Liukkosen johdolla. Ensikonsertti 1949 oli suuri menestys. Kriitikot iloitsivat uudesta musikaalisesta laulajattaresta, jolla oli horjumaton äänen puhtaus, taiteellinen aisti ja harvinainen tulkinnan lahja.

Toscan nimiosasta 1953 muodostui laulajattaren pääsylippu Kansallisoopperan solistikuntaan, jonka yhtenä kantavista voimista hän toimi eläkkeelle siirtymiseensä 1975 saakka. Tänä aikana hän esiintyi liki 900 näytännössä ja yli 70

eri roolihahmossa. Kaunis ulkomuoto, luontaiset näyttelijänlahjat ja nopeaoppisuus olivat äänen lisäksi ne valtit, joiden ansiosta hän sai paljon työtehtäviä.

Koivisto lauloi miltei kaikki oman ääni-tyyppinsä suuret pääroolit, jotka hänen aikanaan olivat ohjelmistossa. Ensimmäisiä menestyksiä olivat Puccinin *La Bohème*n Mimì ja *Madame Butterfly* sekä Massenetin *Manon*. Otellon *Desdemonana*

hän vavahdutti pianissimoillaan, kun taas *Tannhäuser*issa kuultiin ensiluokkaista Wagner-laulua hänen hallitessaan näyttämöä viettelevänä Venuksena.

Tšaikovskin venäläiseen sielunmaisemaan Koiviston tunteikas ääni sopi hyvin ja hän lauloi Jevgeni Oneginin Tatjanan ja Patarouvan

Lisan osat. Lisäksi mainittakoon Mozartin *Fiordiligi*, *Donna Elvira*, kreivitär *Almaviva* ja *Cherubino*. Koivisto oli myös ensimmäinen *Mélisandemme* Debussyn *Pelléas* ja *Mélisandessa* 1958.

Verdin Traviata oli Koiviston huippurooleja. Siinä hänen äänensä ja draamantajunsa pääsivät oikeuksiinsa synnyttäen aitouudessaan ja kohtalonomaisuudessaan unohtumatonta taidetta. Heikki Aaltoila kirjoitti Uudessa Suomessa 1962: ”Ilona Koivisto on elävä tragedienne. Hän ei näytellyt, vaan oli Violetta Valery. Ainoakaan näkemistäni ei ole ollut näin tosi. Niinpä hän myös rouva Koivistona sai kaiken. Herkkä sielukkuus kirkasti kasvojen kauneutta, intelligenssi naisellisen kypsyyden ilmentymiä. Tämä ”tieltä suistunut” oli ensamblen ylivoimainen henkinen ylimys, joka loi ympäristöön puhtauden taiteellisesti korkeinta ilmakehää. En usko enää koskaan kokevani sellaista elävän elämän kosketusta, joka ratkaisevia kirjeitä kirjoittaessa kaikessa hiljaisuudessa syntyi. Ihminen ihmisenä. Harvinainen, suuri hetki.”

Ilona Koivisto oli myös yleisön rakastama operettiprimadonna assoluta! Hänellä oli eleganssia ja säteilyvoimaa, luontaista tyyliä sekä taitoa liikkua, repelikoida ja tanssia näyttämöllä. Hänen Mustalaisruhtinattaren Sylvassaan oli tummahehkuista ylevyyttä ja Viktorian husaarin Viktoriassa kirpeää Unkarin paprikaa. Mimiikkansa ja kuninkaallisen ryhtinsä ansiosta Koivisto esiintyi kymmeniä kertoja myös Joutsenlammen kuningattarena. Baletista hän löysi myös aviomiehensä Oiva Olhikkalan.

Vanhemmat ja perhe pitivät Koiviston kotimaassa, vaikka mahdollisuuksia olisi ollut maailmallakin. Hän esiintyi Kansallisoopperan produktioiden mukana ulkomailla ja teki henkilökohtaisia solistivierailuja Tukholmaan ja Osloon. Wienin Brahms-salissa hän antoi oman lied-konsertin 1961. Pro Finlandia -mitali Koivistolle myönnettiin 1967.

Luonto ja eläimet olivat Ilona Koivistolle tärkeitä. Koira kuului aina perheeseen ja lintujen talvi-ruokintaa hän ei koskaan unohtanut. Metsälän omakotitalon puutarha ikivanhoine omenapuineen, kukkineen ja siili-vieraineen oli hänen silmäteränsä. Hän oli innokas sienestäjä, teki käsitöitä, maalasi, luki ja seurasi tiedemaailman kehitystä.

Kasvettuaan ruusuristiläisessä kodissa Koivisto opetettiin jo lapsena tutkimaan ja ymmärtämään elämän eri ilmiöitä pintaa syvemältä ja hankkimaan niistä tietoa. Suomalaisen teosofian uranuurtaja Pekka Ervast oli hänen kummisetänsä. Karman laki ja veljeyden ihanne olivat Ilona Koiviston vankkumattomina kiintotähtinä loppuun saakka. Etunimensä mukaisesti muistamme hänet ympärilleen iloa ja valoa säteilevänä viisaana persoonana.

Tero Halvorsen, 050-5923287

tero.halvorsen@gmail.com

Kirjoittaja kokoaa levyä Ilona Koiviston äänitteistä

Teosofinen maailmankuva ja stoalaisuus

Oleelliset teosofian käsitteet ovat löydettävissä antiikin stoalaisuudessa ja antiikin kreikkalaisessa filosofiassa enemmän tai vähemmän identtisissä muodoissa ja ovat selvästi tunnistettavissa. Käsittelen ja vertailen tutkielmassani teosofian ja stoalaisuuden käsitystä maailmankaikkeuden rakenteesta, aineellisuudesta ja henkisyydestä sekä niiden kieltoutumisesta toisiinsa, maailmankaikkeuden synnystä, kehityksestä ja päämäärästä. Samoin käsittelen etiikkaa, syysuhteista determinismiiä, kohtaloa, meistä riippuvaa toimintaa ja vapaata tahtoa valita sekä vastuullisuutta ihmisen kehityksen kannalta.

Teosofisen maailmankatsomuksen mukaan syyn ja seurauksen eli syyn ja vaikutuksen lain, karman lain, mukaan valintamme ja tekomme muodostavat syyt elämämme tuleville tapahtumille. Stoalaiset perustajastaan Zenon Kitionilaisesta alkaen pohtivat syitä ja vaikutuksia. Perusta syyn ja seurauksen laille löytyy heidän fysiikastaan, jonka mukaan kaikki olemassaolo on aineellista joko passiivista perusolemusta

(ὕλη, οὐσία) tai aktiivista (πνεῦμα). Pneuma-aineen aineellisuutta ei pidä sekoittaa nykytieteen materiaan, alkeishiukkasiin tai energiaan. Aktiivista perinssiippiä kutsutaan eri nimillä kuten Jumala, Zeus, kohtalo, järki, kaitselmus. Aktiivinen peruste saa aikaan koko maailman samoin kuin yksilönkin koossapysymisen, muodon ja muutoksen sekä olioiden ajallisen keston. Pneuma-aineen jännite (τόνος,

ἔξις) esiintyy eri puhtaus- tai hienousasteissa; kasveilla omanlaatuisena luontona, fysiiksenä (φύσις), ei-järjellisillä eläimillä psykhenä (ψυχή) ja järjellisillä olennoilla järkenä (λόγος). Ylempiasteiset oliot omaavat myös alempiasteisen jännitteen. Hienoaineisin pneuma sijaitsee järjellisten olioiden sielun johtavassa osassa (ἡγεονικόν). He katsoivat myös maailman kokonaisuudessaan olevan järjellinen olento. Stoalaisten pneuma-aine on teoreettinen siinä mielessä, että emme näe tai voi muulla tavoin havainnoida sitä. Vastaavasti teosofian fyysistä maailmaa (tasoa) ylemmät tasot esitetään konkreettisina aineksina, jonkinlaisena ”hienoaineisena” aineena; ei pelkkinä abstraktioina. Stoalaisesta käsityksestä poiketen teosofian mukaan nämä ylemmät tasot voidaan havaita näköaistimuksen kaltaisena kokemisen laatuna. Stoalaisuudessa on esitetty tunne- ja ajatustasot, jotka tapaamme myös teosofiassa astraali- ja mentaalitasoina.

Stoalaisuuden maailmankaikkeus on syklinen. Luova tuli (πῦρ τεχνικόν), logos on ainoa iäti pysyvä. Siihen on tiivistynyt kaikki tuleva mahdollisuus ja hedelmät edellisestä maailmanajasta. Stoalaiset hyväksyivät Herakleitoksen syklisen maailmankaikkeuden. Kosmos palaa ekspyresiksessä ajanjaksonsa lopussa ja alkaa sitten täsmälleen edeltäjänsä kaltaisen kierroksen. Koska syyt ovat samat, seurauksetkin ovat samat. Sama Matti ja Maija ilmaantuvat uuteenkin maailmankaikkeuden kierrokseen ja ajattelevat, sanovat ja tekevät täsmälleen samat

asiat kuin edellisessä syklissä. Teosofian syklit ovat muuttuneet siinä mielessä, että uusi sykli tuo mukanaan kehitystä, on tapahtunut oppimista, syklit ovat spiraalin kierroksia, jokaisessa uudessa kierroksessa saavutetaan ylempi, hienoaineksisempi, eettisesti korkeampi taso.

Stoalaisille pneuma, joka siis esiintyy tonoksensa mukaan joko ainetta koossapitävänä jännitteenä, kasvien fysiksenä, eläinten psyykenä tai ihmisen ja jumalan järkenä [νοῦς]) on kappale, partikkeli (σωματέιον). Myös laadut kuten hyve, pahe ja tieto ovat kappaleita. Nämä kappaleet voivat olla yhtä aikaa samassa paikassa. Miten tämä on mahdollista? Asiantilan selittää seos (μικροφύς), joita on kolmea laatua: 1) seos, jossa kappaleet ovat toistensa vieressä, 2) seos, jossa muodostuu uuden ominaisuuden omaava kappale ja, jossa alkuperäisiä komponentteja ei voida enää palauttaa alkuperäisiksi ja 3) varsinainen seos, jossa kappaleet ovat samassa paikassa ja voidaan jälleen erottaa omiksi alkuperäisiksi komponenteiksi (Jedan 2009 s. 15-16).

Täten ihmisen järki ja sielu voi olla samassa paikassa fyysisen ruumiin kanssa ja kuolemassa jälleen erkaantua siitä. Samoin jumalan järki on maailman-kaikkeuden jokaisessa paikassa ja maailmanpalossa (ekpyresis) vetäytyy itseensä säilyttäen ominaisuutensa. Maailmanpalossa jää jäljelle enää jumallallinen järki (nous, logos) ja jos ihminen aikoo saavuttaa kuolemattomuuden, hänen tulee asettua jumalan näkökannalle, jumalan asemaan ja matkia jumalaa.

Jumalan kumppaniksi asettuminen on stoalaisen viisaan päämäärä. Stoalaisen viisaan mukaan tämä maailma, jossa nyt elämme, on paras mahdollisista maailmoista. Maailmaa johtaa jumalan kaitselmus (providence), hyväntahtoinen huolenpito ja ihmisen tulee pyrkiä samaan näkökulmaan. Tällöin kyseessä on luonnon mukaan eläminen. Stoalaiset kehittivät filosofis-psykologisen

menetelmän päämääränsä saavuttamiseksi. Nykyään tätä menetelmää on kutsuttu myös tunneterapiaksi (Karakainen & Kaukua 2004). Psykologisten harjoitusten kuvauksissa näiden korkeiden päämäärien asemasta yleensä esitetään päämääränä mielenrauha (ataraxia), itseriittoisuus (autarkeia), tyyneys (euthymia), tunteettomuus (apatia), vaikka tämä korkea päämäärä Jumalan kaltaiseksi tulemisesta on löydettävissä, kun kyllin laajasti, tarkasti ja syvällisesti tutustuu stoalaisten alkuperäiseen oppiin.

Stoalaisille syyt ovat aina aineellisia, vaikutukset voivat olla asioita. Samat syyt samoissa ulkoisissa olosuhteissa aiheuttavat väistämättä samat vaikutukset. Myös meistä riippuvat asiat tapahtuvat edeltävien syiden mukaan. Määräävänä tekijänä vaikutelman (φαντασία) hyväksymisessä (συγκατάθεσις) on henkilön luonne (διάθεσις); koulutettu ja hyveellinen tekee erilaisen valinnan (hyväksymisen tai hylkäämisen) kuin kouluttamaton tai paha. Henkilön luonne toimii siis muuntajana syyn ja vaiku-

tuksen välillä. Alkuaikojen stoalaisuudessa ei kuitenkaan ole kyse vapaasta valinnasta vaihtoehtojen välillä vaan determinismistä, jonka välittäjänä toimii henkilön luonne. Stoalaiset harjoittivat ankaraa itsekuria ja pyrkivät tarkkaan arviointiin ja toimimaan havaitsemien ja oppimiensa johtopäätösten mukaan. He pyrkivät muuttamaan luontoaan. Kuitenkin

filosofisesti he katsoivat edeltävien syiden määrävän meidän valintamme; tavallaan emme itse valitse, vaan valinta tapahtuu meissä meidän pneuma-aineen jännitteen laadun mukaisesti. Tosin voimme itse vaikuttaa tai olla vaikuttamatta pneuma-aineemme laatuun ja sitä kautta valintaamme harjoittamalla filosofiaa, koulutautumalla, tulemalla viisaaksi, kiinnittämällä huomiota vain niihin asioihin, joihin voimme vaikuttaa. Muista kuin omassa vallassamme olevista asioista maailmassa huolehtii kohtalo (ἐπιταγή), kaitselmus. Elämme parhaassa mahdollisessa maailmassa. Syyt kyllä välttämättä luovat seurauksensa samoin kuin synn ja seurauksen lakisiteisyys on esitetty teosofiassa karman lakina.

Stoalaiset ilmeisesti kuitenkin katsoivat henkilön päätöksen filosofian harjoittamisesta olevan ennalta määrättyä. Merkkejä vapaan valinnan näkökohdasta filosofisessa keskustelussa nykyaikaisessa muodossa tunnetaan vasta toiselta vuosisadalta jKr. (Bobzien 1998).

Vasta ajanlaskumme alun jälkeen filosofit painottivat asioita, jotka ovat peruselementtejä kehityksen ajatukselle. Ihmisen vapaus valita ennalta määräämättömästi mahdollistaa kehityksen. Stoalaisille kohtalo on syiden kudelma. Jokainen yksittäinen syy kantaa itsessään pientä tiedonjyvää siitä, mihin se on tähtäämässä. Jokainen syy kantaa itsessään osan Jumalan tahtoa tai suunnitelmaa. Ihminen on vastuussa luonteensa mukaan tehdystä valinnastaan ja jokaisella valinnallaan ja teollaan hän on kudottu kosmoksen, Jumalan, Logoksen syy-seurauskudelmaan, kohtaloon. Teosofian karman laki heijastelee selväpiirteisesti alkustoalaisten syyuhteista determinismiiä. Herakleitoksen syklinen kosmos, stoalaisten filosofian viisauden harrastus ja alkustoalaisuuden jälkeinen filo-

sofinen vapaan valinnan näkökulma ilmenevät teosofisessa evoluutio-opissa. Ihminen on alimilla kehitystasillaan karman lain vanki mutta kehittyessään päättää elämästään, kohtalostaan ja tulevaisuudestaan yhä enenevässä määrin.

Riippumatta siitä katsoivatko stoalaiset viisaan tiellä ponnisteluaan ennalta määrättyksi vai heistä itsestään riippuvaksi, he pyrkivät elämään luonnon mukaan. He pyrkivät ehdottomasti hyveelliseen elämään ja hyve, luonnonmukainen elämä oli heille extreami, äärimmäinen ihanne. Vain äärimmäisessä jumalan kaltaisessa sisäisessä ja ulkoisessa elämässä ihminen toteutti ihmiselle kuuluvan osan. Ihminen, pyhimys oli kokonaan hyveellinen tai ei ollenkaan hyveellinen. Hyveen, jumalankaltaisuuden tuli olla ehdoton ja ainoa lähtökohta elämässä ja toiminnassa. Hyveen tuli muovata kaikki ihmisen toiminnot pienimpään triviaaliin yksityiskohtaan saakka, hyve oli koko elämä. Pyrkijän tuli tuntea itsensä eikä ylittää luonnon antamia rajoituksia. Hyvän elämän tuli olla pysyvää, siitä ei ollut takaisin kääntymistä. Niinpä esimerkiksi Epictetos varoittaa pyrkijöitä filosofin, pyhimyksen tiestä. Filosofiksi ei voinut tulla-osa-aikaisesti vaan kokonaan ja vastuksia ja koettelemuksia oli varmasti tiedossa. Pyhimyksen hyve säilyi yhtä kauan kuin pneumakin, seuraavaan maailmanpaloön saakka. Hyveellinen ei voinut tulla pahaksi mutta poikkeustilanteissa kuten sairaudessa, jossa ei voinut kontrolloida itseään, hän voi menettää hyvyyden.

Stoalaisten hyve on toimia sopusoinnussa oman yksityisen jumalhenkensä ja Zeuksen tahdon mukaan. Hyveen ominaisuuksia ovat järkevyys, urhoollisuus, oikeudenmukaisuus, kohtuullisuus, suurisieluisuus, vahvaluonteisuus, kestävyys, nopeaälyisyys, neuvokkuus, vilpittömyys, teeskentelemättömyys, huolettomuus, hyvä

arvostelukyky, hyvä käytännöllinen yleiskuva, nopea moraalinen taju, tahdikkaus, oveluus, kekseliäisyys vaikeuksissa, hyvä järjestys, luottamus, kunnian taju, soveliaisuus, itsekontrolli, työteliäisyys, pysyminen oikeudenmukaisessa arvioinnissa, hurskaus jumalanpalveluksessa, ystävällisyys, sosiaalisuus, moitteeton kumppanuus naapureiden kanssa, tieto, tieto dialektti-kasta ja fysiikasta, ymmärrys, yhdenvertaisuus, uskollisuus, tarmo, puolueettomuus, ennako-luulottomuus. Tämän hengästyttävän listan mukaisesti meidän ei kuitenkaan pidä edetä. Listan seuraaminen johtaa etiikan kannalta vastakkaiseen päämäärään nimittäin pahee-seen. Tulemme persoonallisen itsen kehittä-jiksi ja kun kehitystyössä on vaikea edetä, tu-lemme hurskastelijoiksi, jossa mitä pahemmin lähimmäisemme lankeaa, sitä hurskaampia itse olemme, halveksomme lankeajia. Me pyrim-me näyttämään ulospäin hyveellisiltä, meistä tulee ulkokullattuja ja tätä ihmislajiahan nä-emme aivan tarpeeksi. Tiedon alalla näemme vain oman tietomme, jota tuputamme toisille, tulemme tiedolla snobbailijoiksi, katsomme itsemme sitä paremmiksi mitä useammassa tie-teellisessä julkaisussa nimeämme on, nimitäm-me itsemme ja panemme toiset nimittämään itsemme huippututkijoiksi ja koska kaikki eivät voi olla huippuja, muut ovat silloin laaksoja eli huonompia. Ei näin, vaan meidän tulee ottaa luoja asenne ja näkökulma. Olen käsittänyt myös P. Ervastian olleen samalla kannalla kuin hän selvittää eroa persoonallisen itsen kehittä-misessä ja mystisen Kristuksen herättämisessä/ heräämisessä. Kalevalassa asia esitetään hänen mukaan kultaisen neidon takomisena.

Stoalaiset puhuvat oikeiosis-periaatteesta (Se-neca 2011 s. 416-21). Asiaa käsitelleet ovat usein kääntäneet oikeiosis-termin haltuun ot-tamisena mutta kyseessä ei millään muotoa ole

omaksi ottaminen. Itse kutsuisin periaatetta huolenpidon alueen laajentamiseksi. Oikeiosis-periaatteen mukaan eläin ja ihminen ottavat ensin huollettavaksi oman itsensä, joka vastaa suunnilleen nykyistä itsesuojeluvaistoa. Järjen kehittyessä otamme vastuualueeksemme yhä suuremman alan, ensin perheen, sitten sukulai-set, heimon, kansan ja lopulta koko kosmoksen. Näin olemme tulleet luoja vastuualueeseen eli koko maailmaan, jota hän ohjaa kaitselmuksel-laan, hyväntahtoisella johdollaan, kohtalollaan. Tämä tulee olla myös meidän asenteemme. Kä-sittääkseni Uuden Testamentin Roomalaiskir-jeessä (Room. 31-3) esitetty Jeesus tarkoittaa sa-mankaltaista asiaa kehottamalla ensin etsimään taivasten valtakuntaa ja sitten kaikki muukin ihmiselle annetaan.

Stoalaisuudesta en ole löytänyt yhtä pitkälle me-nevää, täydellistä itsestä luopumista tai itsensä uhraamista kuin mitä kristinuskon uskomusten kehityksessä on ilmaantunut (Räisänen 2010). Toki itsekkyyden ylitystä korostetaan painotta-malla oikeudenmukaisuutta, tasapuolisuutta ja sosiaalisuutta.

Itsensä tuntemista tähdennetään ja kielletään ylittämästä luonnon rajoja (Jedan 2009 s. 85). Sen stoalaisuuden mukaan, jonka olen ymmär-tänyt, jokaisella oliolla on oma paikkansa luo-makunnassa, myös ihmisellä ja ihmisen tulee tyytyä omaan paikkaansa, ei kuitenkaan oppi-mattomana vaan stoalaisena pyhimyksenä.

Johtopäätöksiä

Teosofiassa esitetään olevaisen ja aineen ra-kenne ratkaisevasti erilaisena kuin nykyisessä fysiikassamme. Kaikki olevainen on tavallaan aineellista, jollakin tapaa "hienoaineista". Fyy-

sistä olomuotoa (tasoja) hienosyisemmät olo-
muodot kuten tunteet ja ajatukset ovat jollakin
tapaa konkreettisia, eivät abstraktioita kuten
nykyisin ajatellaan. Nykyfysiikan ontologian
mukaan konkreettista on vain aine-energia-
olevainen. Teosofista kantaa vastaava käsitys
on esitetty 200-luvulla ennen Kristusta var-
haisten stoalaisten toimesta. He katsoivat myös
henkisten ominaisuuksien olevan kappaleita
(σωματεῖον), konkreettisesti olemassa olevaa
rakenneainesta, ei asioita, ei abstraktioita. Eri
hienousasteiset ainesosat voivat olla samassa
paikassa kolmiulotteista avaruutta ja ne voivat
erota toisistaan oman ominaisuutensa säilyt-
tään. Tämä vastaa teosofista käsitystä ja antaa
pohjan mm. erilaisille ylifyysisille käyttöväli-
neillemme sekä sielun ja ruumiin yhtymiselle ja
erkanemiselle toisistaan.

Teosofia opettaa syklistä maailmankaikkeut-
ta. Maapallo ilmenee ensin ylifyysisillä tasoilla
ja nykyisen fyysisen maapallon jälkeen uusissa
kierroksissa ilmenee yhä hienommissa olevai-
sen olomodoissa.

Ikuisen kertaantumisen myytti eli apokatastasis-
uskomus (ἀποκατάστασις) oli levinnyt hellenis-
tiseen maailmaan (Eliade 1993 s. 105). Käsitys
maailmanpalosta, ekpyresiksestä, josta hyvät
pelastuvat vahingoittumattomina on ilmeises-
ti alun alkaen iranilainen (Eliade 1993 s. 106).
Herakleitos (noin 535 – 475 e.Kr) piti kos-
mosta syklisenä. Varhaiset stoalaiset adoptoivat
opin ja liittivät siihen ainekäsityksensä, deter-
minisminsä ja logosoppinsa, jossa yhden syk-
lin kokemukset ja syyt keräytyvät logokseen ja
esiintyvät siemeninä uudessa maailmansykli-
ssä teosofian opin tapaan. Teosofiassa on säilytetty
arkaainen syklisen ajan ja historian käsite. Li-
nearisen ajan ja kehityksen käsite on istutettu
syklisyyteen, ikuiseen paluuseen maailmankau-

sien spiraalisen kehityksen ajatuksena. Ihmi-
nen on havahtunut historiallisuuteensa ja aika-
kautensa peilaajana teosofisen maailmankuvan
ihminen näkee itsessään arvon nimenomaan
historian, lineaarisen – vaikkakin spiraaliseksi
taivutetun – ajan mukaisesti. Teosofisen maail-
mankuvan aikakäsite on tässä mielessä ikuisen
uusiutumisen, saman toistuvuuden ja nykyisen
länsimaalaisen täysin lineaarisen aikakäsitteen
välimuoto, kompromissi. Spiraalisuus toteut-
taa idean palauttaa aika ja tapahtumat lähes
alkupisteeseen. Ajan ja historian vääjäämätön
eteneminen ja ainutkertaisuus ovat sukel-
taneet tietoisuuteen. Ihmistajunnan kokemukselle lä-
hes mittaamattoman pitkät ajanjaksot suovat
vahvan kokemuksen ajan ainutkertaisuudesta
ja lineaarisuudesta syklisen ikuisen uudistumi-
sen sijasta.

Karman laki on teosofian perusoppeja. Varhai-
sessa stoalaisuudessa esitettiin vääjäämätöntä
syyn ja seurauksen (vaikutuksen) lakia karman
lain tapaan. Laki oli varsin deterministinen.
Ihminen katsottiin kuitenkin determinismistä
huolimatta vastuulliseksi omista edesottamuk-
sistaan. Stoalaiset pyrkivät opiskelemisella ja
ankaralla itsekurilla muuttamaan itseään ”hie-
noaineisemmaksi” syiden ja vaikutusten väli-
kappaleeksi, muuntajaksi, pyrkimällä jumalan
kaltaiseksi. Vastaava pyrkimys ja päämäärä ovat
teosofiaan perehtyneille tuttuja. Filosofisesti
itsen muuntamisen käsite on sama stoalaisuu-
dessa, teosofiassa ja nykyisessä neurotieteessä,
ontologiat eroavat toisistaan. Stoalaisuudessa
on kyse peruselementtien (tuli ja ilma) jännit-
teestä, teosofiassa karkean hienoaineisen ai-
neksen vaihtamisesta hienompaan, nykyisessä
neurotieteessä hermoston hermojen uusien
yhteyksien rakentamisesta ja välittäjäaineiden
sääntelyn muuttamisesta.

Teosofian etiikka ilmenee toisten kunnioittamisena, huomioimisena ja auttamisena ja kehittämisenä itsessään tällaisia ominaisuuksia. Stoalaisuudessa päämääränä on stoalainen viisas, pyhimys, joka osaa tehdä oikean arvion ilmiöistä, elää onnellisena (eudaimonia), oikeudenmukaisena (dikaiosyne) ja tasapuolisena ja jolla on oikea käsitys elämästä.

Teosofia opettaa fyysisestä ruumiista erillistä sielua ja sielun reinkarnaatio-oppia. Stoalaisuus katsoo sielun olevan tulen ja ilman sekoitusta nimeltään pneuma ja erityisesti pneuman tiettyä jännitettä eli tonosta. Sielu on fyysisen elinaikamme yhtyneenä fyysiseen näkyvään ruumiiseemme ja erkanee fyysisestä ruumiista kuollessamme. Stoalaisen toisen johtajan Kleantesin mukaan kaikki sielut säilyvät maailmanaikamme, maailmanpalon, ekpyresiken loppuun mutta kolmannen johtajan Krysipoksen mukaan vain viisasten sielut säilyvät maailmanpalon loppuun (Diogenes Laertios 2003 s. 279).

Maailmanajan sisäistä reinkarnaatiota, metempsykoosia (μετεμψύχωσις) en ole löytänyt stoalaisuudesta. Antiikin Kreikassa sielunvaellus on ollut tunnettua ja asiasta on säilynyt mm. Platonin oppilaan Ksenokrateen tekstejä (Jatakari 2001).

Miksi maailmankatsomuksen perusrakennepalikat stoalaisuudessa ja teosofiassa vastaavat edellä kuvatun tarkasti toisiaan? Vastauksia voi olla ainakin kolme. Ensiksikin teosofian mukaan ihmiskunnan vihityt muodostavat Sallaisen Veljeskunnan, joka jakaa ikaikaista viisautta ihmisille eri aikoina. Kukaan tuntemani henkilö ei ole voinut itse varmistaa tietoa suoraan akaasisista aikakirjoista. Toiseksi monet antiikin Kreikan ja Rooman kirjalliset lähteet

mukaan lukien stoalaiset ovat olleet eurooppalaisten käytössä vuosisatoja. Kouluissa ja yliopistoissa on vuosisadat luettu latinan ja kreikan kieltä yleisesti ja monet ovat tutustuneet näihin kirjoituksiin. Täten ajattelurakennelman peruspilarit (ja väliin pienemmätkin yksityiskohdat tai näkökulmat) ovat voineet siirtyä opiskelijoille, jotka ovat edelleen kehittäneet periaatteita. Kolmanneksi voi olla muita lähteitä, jotka jakavat samat tai samantapaiset periaatteet kuin stoalaiset ja teosofit. Teosofisissa kirjoituksissa stoalaisuutta käsitellään niukasti.

Esimerkiksi internetissä löytyvässä Pekka Ervastin kaikki kirjat käsittävässä 4732 sivun Adobe Acrobat-tiedostossa mainitaan vain kerran stoalaiset logosopin yhteydessä ja Mikael Niinimäen teosofian alkuaikoja ja lähteitä tarkastelevassa pro gradu-tutkielmassa stoalaisuus ei tule esille. Toki teosofisia kirjoja lukiessa on helppo havaita, että kirjoittajien piirteissä viitteitä ja viiteluetteloita kohtaan on toivomisen varaa.

LÄHTEET

- Aurelius, Marcus (2004). Itselleni (Basam Books Oy, ISBN: 952-9842-98-8).
- Bobzien, Susanne (1998). Determinism and Freedom in Stoic Philosophy (Oxford University Press, ISBN: 0-19-924767-6).
- Eliade, Mircea (1993). Ikuisen paluun myytti. Kosmos ja historia. (Loki-kirjat, ISBN: 952-9646-06-2).
- Ervast, Pekka. Kaikki kirjat. <http://www.ruusuristi.fi/tiedostot>
- Ervast, Pekka (1917). Uusi Jumala (Teosofinen kirjakauppa ja kustannusliike, Helsinki 1917).

Jatakari, Tuija (2001). Antiikin filosofien daimon-oppi. <http://www.protsv.fi/lfs/verkko/DAIMON.PDF>

Jedan, Christoph (2009). Stoic Virtues. Chrysippus and the Religious Character of Stoic Ethics (Continuum International Publishing Group, ISBN: PB: 978-1-4411-9794-8).

Kaarakainen, Teija & Kaukua, Jari (toim.) (2004). Stoalaisuus. Tiedon, tunteiden ja hyvän elämän filosofia (Gaudeamus Kirja. Oy Yliopistokustannus University Press Finland Ltd, ISBN 951-662-891-5).

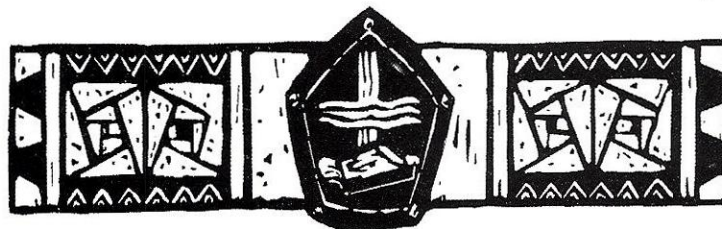
Laertios, Diogenes (2003). Merkittävien filosofien elämä ja opit (Kustannusosakeyhtiö Summa, ISBN: 952-5418-07-3).

Meijer P. A. (2007). Stoic Theology. Proofs for the Existence of the Cosmic God and of the Traditional Gods. Including a commentary on Cleanthes' Hymn on Zeus (Eburon, ISBN: 978-90-5972-202-6).

Niinimäki, Mikael (1978). Historiallis-fenomenologinen tutkimus teosofisen liikkeen syntyvaiheista. Pro gradu-tutkielma. Turun yliopisto. <http://kultut-arkistot.utu.fi/tku/517.html>

Räsänen, Heikki (2010). The Rise of Christian Beliefs. The Thought World of Early Christians (Fortress Press / Minneapolis, ISBN 978-0-8006-6266-0).

Seneca, Lucius Annaeus (2011). Kirjeet Luciliukselle (Basam Books Oy, ISBN 978-952-260-045-5).

Vailla huolia

*Oli saanut taas oppitunnin siitä, ettei pidä liikaa olettaa.
Ihmisellä on taipumus pitää, ajan myöten, omia uskomuksiaan oikeina.*

*"Tuhva kerroit, että sinulla on paha olo siitä, että joudut tekemään ystäviäsi
koskevia pää-töksiä työssäsi", aloitti Piippuviisas vakavoituen.*

*"Näin on", vastasi ystäväni. "Meidän firmalla menee huonosti
ja nyt joudumme ensin varmasti lomauttamaan ja
todennäköisesti myös irtisanomaan melkoisen määrän
ystäviäni ja kollegoitani.*

*Yksi meidän arvoista liittyy kunnioitukseen ja luottamukseen
ja olen itse näitä voimakkaasti korostanut.
Me myös puhumme henkilöstön arvostamisesta ja
nyt sitten minä menen tekemään tällaisen tempun."*

"Eikö ole mitään sitten tehtävissä?", kysyi Piippuviisas

*"En enää jaksa uskoa. Olemme ideoineet ja miettineet ryppyrusinaamme
jo sileiksi emmekä ole keksineet yhdessä tai erikseen mitään.
Paha olo valtaa sijaa, eikä tässä ole kenelläkään hauskaa."*

*"Muotoilepa asiasta hyvä kysymys ja mieti sitä ja palauta se mieleen
juuri ennen nukkumaanmenoa, unohda asia ja ala nukkumaan.
Tee tuo kolmena ilta peräkkäin. Kuuntele sitten aamulla mitä yö tuo tullessaan."*

"Auttaako tuo?", kysyi ystäväni hämmentyneenä.

"Mistäs minä sen tiedän, mutta nukut ainakin kolme yötä vailla huolia"

Piippuviisas

Anne Paalo

Villivihanneksia, luonnon lääkekasveja ja syötäviä kukkia

Ihmisen ja luonnon suhde on vuorovaikutusta kaikilla olemassaolon tasoilla. Villivihannesten ravintoarvot voivat olla moninkertaisia verrattuna viljeltyihin kasveihin. Luonnonlääkekasveja on käytetty aina ja ne tulevat parantamaan meitä myös tulevaisuudessa. Syötävät kukat ovat koristeellisia. Monet niistä ovat parantavaa voimaruokaa ja sisältävät harvinaisia ravintoaineita. Tiibetissä on tunnettu kukkapaasto. Silloin syödään pelkästään kukkia pitämään yllä terveyttä ja nuoruutta.

Lähiluontoon tutustumisen ohella, saat paljon teoreettista tietoa villivihanneksista. Villivihannekset ja kukat tunnetaan ravintona monissa kulttuureissa. Hieman myös myrkkukasveja – nekin ovat mielenkiintoisia. Suuri lääkäri Paracelsus sanoi: Pieni määrä on lääkkeeksi ja liika on myrkkyä. Tule ihmeessä mukaan seikkailulle kasvien kiinnostavaan maailmaan.

Oma tieni villivihannesten pariin alkoi jo lapsena ilman opasta. Minulla oli tapana maistella kaikkea luonnon tarjoamaa ravintoa. Myrkkukasvit onnistuin väistämään – ehkä intuitio tai suojeleminen. Nuorena minut haettiin Kasviksesta perustamaan Hyötykasviyhdistystä missä ensimmäiset vuodet saimme työskennellä legendaarisen professori Toivo Rautavaaran kanssa. Sen jälkeen lähdin parin ihmisen kanssa perustamaan Maatiainen yhdistystä. Kiinnostus villivihanneksiin on vienyt minua myös kauaksi

venäläisiin syrjäkyliin ja Bulgariaan missä villivihannesperinne on säilynyt katkeamattomana. Flooran lisäksi tunnen jonkin verran faunaa.

Aloitamme perjantaina 16. kesäkuuta klo 18. Tee tarjolla klo 16 alkaen. Saapua voi myös lauantai aamusta. Päättämme sunnuntaina 18. kesäkuuta lounaaseen, jonka ajankohdan sovimme paikan päällä.

Leirin hinta on 120 €. Hinta sisältää ohjelman, majoituksen ja ruokailun (liinavaatteet 15€ tai ota omat mukaan) sekä aina antoisan ja virkistävän viikonlopun. Majoitus päärakennuksen (630 m²) 1 tai 2 hengen huoneissa (valintasi mukaan), saunamahdollisuus. Kuvagalleria, tietoa kohteesta ja kartta www.tietoisuudentila.fi

Tietoisuuden Tila, Villa Näset, Merikodintie 20, Västansfjärd. Kemiönsaari (hyvä tieyhteys perille). Kurssia vetää toimittaja, tietokirjailija ja luontaistuote- ja kasviasiantuntija Anne Paalo, anne.paalo@kolumbus.fi, 050 570 6105. Saa kysyä lisää.

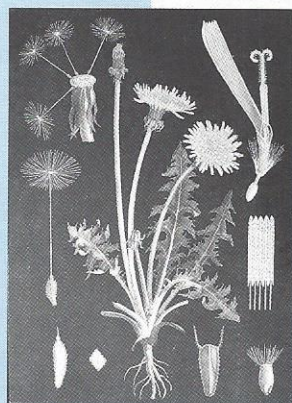
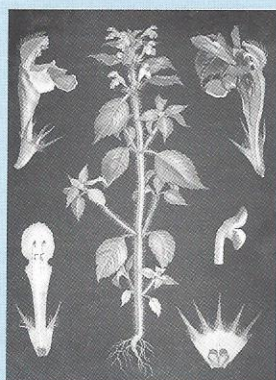
Ilmoittautumiset: info@tietoisuudentila.fi tai 040 416 7878, Keijo Remes

Osallistuminen vahvistetaan suorittamalla maksu tilille FI42 4730 0010 3612 43 / Tietoisuuden Tilan tuki ry.

Tietoisuudentilan leiri- ja tapahtumatoiminta

- Toukokuussa** □ 5–7 päivä Valokuvausleiri
28–30 päivä Henkisen Johtajuuden leiri
- Kesäkuussa** □ 9–11 päivä Luontoleiri
16–18 päivä Villivihannes leiri

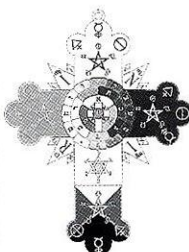
Kurssille ilmoittautuminen: Tietoisuuden Tilan Haltijalle 0400 503840
info@tietoisuudentila.fi □ <https://www.facebook.com/tietoisuudentila/>
Merikodintie 20, FI-25830 Kemiönsaari, Suomi

Bogomiilit ja kataarit-alkukristillisyyys tässä ajassa

Saturnus planeettakunnan viisas opettaja on vuoden loppuun Jousimiehessä 27 astetta mikä on galaktinen portti keskusuniversumiin ja sen tähtiklustereihin. Lokakuussa tulee kuluneeksi 500 vuotta, kun Luther naulasi 95 teesiä kirkon oveen ja siitä alkoi uskonpuhdistus. Silloin oli Saturnus samoilla asteilla. Olisiko uskonpuhdistuksen aika?

Kun menin Bulgariaan, intuitio kehotti seuraamaan Mestari Beinsa Dounoa eli Peter Deunovia. Hän perusti Valkoisen veljeskunnan 7.7.1922, mutta se ei ole maallinen yhteisö. Voimme olla opetuslapsia, emme vielä jäseniä. Jeesus Kristus on Valkoisen veljeskunnan johtaja ja jäsenet ihmisen täydellisen mitan saavuttaneita. Peter Deunov (1864-1944) ja läheinen oppilas Aivanhov Omraam Mikhael (1900-1986) molemmat polveutuivat henkisesti bogomiileista. Deunovilla oli ennen kuolemaansa yli 40 000 seuraajaa. Aivanhov vaikutti Sveitsissä ja Ranskassa. Peter Deunov 33 vuotiaana rukoillessaan Arbanassin vuorella sai tehtävän johdattaa slaavilaisia tulevaan kulttuurikauteen ja hänestä tuli Bulgarian henkisyyden uudistaja. Bulgariasta on jälleen tuleva bogomiilien kehto. Itse tein retken samalle vuorelle ennen tätä tietoa ja se oli onnellinen matka. Deunovin malli uudelle kulttuurille oli bogomiilit ja aikaisemmat kulttuurikerrostumat Traakia ja Orfeus.

Bogomiilit vastustivat väkivaltaa, sotaa, kuolemanrangaistusta ja orjuutta, toivat yhteiskunnallisen puhdistuksen keskiajan Eurooppaan ja yksilön vapauden, tasa-arvon ja kansainvälisen solidaarisuuden. Eivät tavoitelleet valtaa ja elivät rauhassa yhteisöissään. Siis vallankumouksellinen liike ja heidän elämänarvonsa antoi kauaksi kantaneita malleja, miehen ja naisen tasa-arvo, kaikilla on ihmisarvo ja kukaan ei saa olla köyhä. Se on kosmisten lakien mukainen elämisen malli. Pekka Ervastian mukaan tulevaisuuden vapaus on veljeys ja tarkoittaa tasa-arvoa myös taloudellisesti. Köyhyys ja puute on orjuutta. Tasa-arvo ja kaiken jakaminen kuuluu veljeyden yhteiskuntaan. Tästä on symboli Jeesuksen teossa missä hän ruokkii kansanjoukot kahdella kalalla ja viidellä leivällä. Kun jokainen antaa osansa yhteisölle, ei ole köyhiä.

Nyt eletään materialistista aikaa ja yhteys ihmissieluun ja korkeampiin maailmoihin on heikkoa. Kun bogomiili-liike syntyi, vallitsi feodaalinen järjestelmä. Ihmisiä sorrettiin ja he elivät maaorjuudessa. Varhaiset bogomiilit valmistiivat meitä nykyaikaan ja jopa tulevaan slaavilaiseen kulttuurikauteen - Vesimiehen aikaan, jonka pitäisi kukoistaa 3500. Silloin esoteerinen kristinuskon on pääuskonto maailmassa ja veljesrakkaus vallitsee ihmiskunnassa.

Bogomiilit inkarnoituvat, kun ihmisyyden perusarvot ovat vaarassa. Bogomiilit tapasivat veljeyden hengessä vuoristossa, metsissä, luolissa tai

yöllä ja kun oli tauko vainoissa - asunnoissa. Nuoret olivat vartijoina. Bogomiilit lahjoittivat omaisuutensa yhteisölle, elivät veljellisesti ja kaikki jaettiin. Eivät tappaneet eläimiä ja olivat kasvisyöjiä. Beinsa Douno perusti Auringonnousuun yhteisön ja esoteerisen koulun ja vei seuraajansa korkealle Rila- vuorille Seitsemälle pyhälle järvelle. Peak of Prayer on huippu missä otetaan vastaan auringonnousu, kaikkein pyhin hetki missä jumalainen tietoisuus herää ihmisessä ja herättää korkeamman meissä. Ristiäiset tai hyväksyminen veljeskuntaan oli kätten päälle paneminen.

Asuin Bulgariassa 2012 ja kohtasin silloin suuren valon ja mitä synkimmän varjon. Minulle luvattiin hobittila, mutta silmiäni edessä vilisti Taru sormusten herrasta sekä mustan ja valkoisen velhon taistelu. Kauheuksien keskellä ystäväni kertoi tavanneensa metsässä naisen, joka kuului Valkoiseen veljeskuntaan ja ystävä kysyi haluanko mennä sinne. Se oli valo, josta syntyi tämä varjo. Kun kolkutin kokoushuoneiston ovea, tiesin siellä pidetyn salaa kokouksia myös kommunismin aikana 1944-1989. Kaikki Valkoiseen veljeskuntaan liittyvä toiminta oli kielletty, samoin Deunovin kirjat hävitettiin. Heti ensimmäisenä iltana minulle sanottiin: Sisar Anne – tänänsinun astrologinen karttasi on piirretty uudelleen. Viime kesänä piti mennä bogomiilien luo ja valmistella sinne jäämistä joksikin aikaa. Matka estettiin täydellisesti – juna oli myöhässä ja lentoa aikaistettu. Joka paikassa näkymätön voima esti matkan ja olen kokenut matkaa. Uusi reititys piti saada heti, mutta se myöhästyi kuusi päivää. Ymmärsin enkelien suojelleen minua ja sain elämälle jatkoaikaa. Minulle olisi voinut käydä huonosti, ehkä vanha bogomiilikarma.

Alkukristillinen liike alkoi paulikiaaneista 600- luvulla Armeniassa. 872 heidät karkotettiin kerettiläisinä Bulgariaan ja he asettuivat Plovdivin kaupungin seutuville. Siitä alkoi voimakas yhteiskunnallinen vaihtoehtoliike ja uhka Bysantin kirkolle. 1100- luvulla Bysant alkoi tukahduttaa liikettä. Kataari- yhteisöt syntyivät 900- luvulla aatteen levitessä Ranskaan, Espanjaan, Saksaan, Belgiaan, Italiaan, Turkkiin, Kreikkaan, Ukrainaan, Balkanin maihin – jopa Englantiin ja Venäjälle. Etelä-Ranskassa osaa kataareista kutsuttiin albigenesseiksi.

Alkukristityillä unilla oli suuri merkitys. Hahmotan ajan ihmiskuvaa. Vietin aikaa intiaanien kanssa, heillä ei ole meikäläisten ymmärtämää historiaa, vaan heimon vanhimmat ovat perinteenkantajia. Kaikkina aikoina on ollut yhteiskulttuureja ja olin mukana intiaanien yhteisissä unissa missä he opettivat heimon jäseniä. Jäi mieleen opetus toteemin salaisuuksista, mutta oma kulttuuriperusta ehkäisi tuomasta salaisuuksia päiväajuntaan.

Kirkkoisä Tertullianus (160-240 JKr) sanoi myös pakanoiden saavan tietoja Jumalasta unien kautta. Alkukristityt kohtasivat unissa pyhimyksiä, enkeleitä, kummituksia ja paholaisia ja unet jaettiin koko yhteisön kanssa. Alkukristityillä oli kolme tietoisuuden tasoa. Nyt välitaso, missä tavataan enkeleitä ja demoneita, on virallisesti poistettu. Jäljelle jäi taivas mihin uskotaan, ja maailma missä synnyttään ja kuolaan. Välimailman mukana meni tavallisen ihmisen mahdollisuus henkilökohtaisesti kommunikoida Jumalan kanssa. Ihmisillä, joilla kuudes aisti toimii, on mahdollista liikkua välieläisissä. Kirkkaat unet tulivat henkisestä maailmasta pyhinä ja profetaallisina näkyinä. Alimman tason unet tulivat saatanalta ja de-

moneilta alemmilta astraalitasoilta ja kuvasivat yleensä syntejä ja heikkouksia. Demoneita pidettiin lähes yhtä voimakkaina kuin enkeleitä ja niiden tiedettiin ottavan valehahmoja ja näin hämäävän ihmisiä. Kirkon omiessa pyhät unet, jäi oikeus näihin kirkon arvohenkilöille.

Yhteisöissä pyrittiin elämään Jeesuksen opetuksen mukaan. Se herätti vastavoimia ja kataareita ja bogomiileja tapettiin suuria määriä. Aika oli sekavaa 800-900 luvuilla ja oli samankaltaisia kansainvaelluksia kuin nykyään. Osaan Espanjaa ehti syntyä islamilainen yhteisö, joka antoi virikkeitä esimerkiksi yliopistojen syntymiselle Eurooppaan ja oppia ajatella loogisesti. Sitä ennen korkeammasta opetuksesta pitivät huolta luostarit.

Turkkilaiset valtasivat Bulgarian 1400 luvulla 500 vuodeksi. Beinsa Douno sanoi valtauksen olleen pikakarmaa omien kansalaisten eli bogomiilien tappamisesta. Heitä tapettiin noin sata-tuhatta.

Valkoisella veljeskunnalla on todisteita Christiaan Rosenkreutzin vierailusta bogomiilien luona luoteis - Bulgariassa 1400 luvulla. Hänen seuraajansa ovat ruusuristolaisia. Teoksessa Christian Rosenkreutzin kemialliset häät, katkaistaan pää symbolisesti. Ihminen lähtee sydämen tielle, jolla on suora yhteys Pineal Glandiin eli käpyrauhasen. Sydämessä on neljä kammiota ja viides kammiota on eetteritasolla. Kristus koputtaa jokaisen ihmisen eetteristä kammiota ja kun ihminen on valmis ottamaan vastaan Kristuksen, sydämen kammiota avautuu. Tämä on Kristuksen toinen tuleminen.

Bogomiilit hylkäsivät Vanhan Testamentin ja luottivat Uuteen Testamenttiin. Rukous oli ”Isä Meidän” ja Johanneksen evankeliumi uudessa

testamentissa oli tärkein. Myöhemmin hyväksyttiin Vanhasta testamentista psalmit ja 16 profeettojen kirjaa. Jumalanpalveluksen pitäjä saatettiin valita arvalla ja pidettiin missä vaan, koska Jumala oli kaikkialla. Se oli uhka kirkolle. Samoin oli uhka liikkeen suuri suosio. Kirkon sakramentteja kuten kaste, ehtoollinen, avioliitto pidettiin arvottomina.

Toinen tuleminen, viimeinen tuomio ja kuolleen ylösnouseminen hylättiin – ne liittyivät liikaa materiaaliseen ruumiiseen. Eivät uskonnot kiiras-tuleen tai helvettiin. Jos haluaa yhtyä Jumalaan, ihminen välttää kosketusta maalliseen lihaan kuten yhdyntää, punaisen lihan syömistä ja viiniä. Kalan syöminen oli sallittua. Rukoileminen, paastoaminen ja koeaikaan kuului raittius. Matkoilla elivät vedellä ja yksijyvähäivillä (*Triticum monococcum* L.). Se on luonnossa kasvava vehnälaji, jota on löydetty arkeologisissa kaivauksissa jo 10 000 vuotta eaa. Traakia oli kulttuurikerrostuma Balkanilla ennen Bulgariaa. Sen tuhosivat barbaariroomalaiset ennen Jeesuksen syntymää, kowwska traakeilla oli suunnattomia kulta-arteita. Yksijyvähäivästä tehtiin traakien, faaraoiden ja Jeesuksen viimeisen ehtoollisen leipä. Yksijyvähäivällä on erikoinen yhteys aurinkoon ja se kuului myös zarathustralaisuuteen. Sen korret ovat yli metrin, jänteitä, solakoita ja vahvoja kuin harpunkielet. Se kasvaa villinä useilla alueilla Bulgariassa. Siihen sopii antiikin lääkärin Hippokrateen lausuma: ”Olkoon ruoka lääkkeenne ja lääke ruokanne”. Yksijyvässä ei ole gluteiinia. Kasvatin sitä puutarhassa, mutta mennessäni kuvaamaan tuleentuneita tähtiä, ei yhtään jyvä ollut jäljellä. Olin kyllä huomannut varpusparven kompostin päällä, ne olivat vahdanneet jyvien kypsymistä ja ehtivät ensin.

Paha ja kärsimys on luonnostaan tässä maailmassa. Iranin dualismi oli zarathustralaisuus ja

Ahura Mazdan manikelaisuus. Hyvä oli pahan luomus, maailma Saatanan valtakunta ja Jumalan taivasten valtakunta. Ettekö tiedä, että itse olette Jumalan temppeleitä. Jumalan temppeli on pyhä ja niin olet sinäkin. Yhteinen ihmiskunta, veljeys ja rakkauden laki. Bogomiilien filosofia liittyy Platoniin, joka puhui jälleensyntymästä, hengestä ja sielusta. Veljeyden tervehdys oli nostaa käsi kohti aurinkoa. Bogomiilit loivat kulttuuria, taidetta ja musiikkia. Siksi oli luontevaa, että Peter Deunov kehitti tälle ajalle 1932 paneurytmian pyhät tanssit.

Graalin malja ja Parsifal

Graalin tarina on tärkeä kataareille. Graalin maljaan kerrotaan Joosef Arimatialaisen vuodattaneen veren ristiinnaulitun Jeesuksen haavoista. Maljaa oli käytetty myös viimeisellä ehtoollisella Getsemanessa. Vanha juutalainen sai luvan haudata Kristuksen ruumiin. Kun Joosef joutui vankilaan ruumiin kadottua, hän pysyi hengissä kyyhkysen ansiosta, joka pudotti päivittäin maljaan ehtoollisleivän. Sen jälkeen on Graalin maljan kohtalosta lukuisia tarinoita.

Wolfram von Eschenbachin Parsifal romaani on eräs tarina. Se on itselleni merkittävä kirja. Ystävänä Ritva Alku kustannustoimittajana taisteli romaanin suomennoksen. Kirjan ilmestyttyä, jonka käännöstä odotettiin 800 vuotta, ilmoitti WSOY ystävälleni on paras alkaa myymään ja markkinoimaan kirjaa, ei sitä osteta. Minä – ikuinen vapaaehtoistyöntekijä, menin mukaan tempauksiin. Ne olivat kulttuuritilaisuuksia missä oopperan pianisti Pekka Asikainen soitti osia Wagnerin Parsifalista. Nykyään hän on kristiyyhteisön pappi.

Richard Wagner kypsytteli aihetta 40 vuotta ja sävelsi siitä kuuden tunnin oopperan. Kirjoittaja Eschenbach oli kiertelevä rutiköyhä minne-

laulaja, eli 1200 luvulla ja kuoli 50 vuotiaana. Parsifal tiettävästi eli 800 luvulla ja oli kaukana pyhimyksestä, mutta puhdas ihmisenä. Häntä on verrattu Lemminkäiseen. Molemmat ampuivat pyhän linnun joutsenen, Parsifal valkoisen ja Lemminkäinen mustan. Parsifal näkee Graalin ensin sattumalta ja loppuelämä on sen etsimistä. Seikkaillessaan hän joutuu ihmeelliseen Monsalvatin linnaan – sattumalta, mutta hän kahlitsee henkisen elämänsä noudattamalla ritarien dogmaattisia sääntöjä. Monsalvat on joen toisella rannalla ja seuraavana päivänä siellä ei ole mitään. Hän yrittää kieltää itseltään Graalin ja Monsalvatin, joutuu vaikeuksiin, mutta saavuttaa kunnioitettua asemaa elämässään ja pääsee kuningas Arthurin pyöreän pöydän ritariksi, joista kolme löysi Graalin linnaan ja maljan. Tässä vaiheessa kerron brittiserkku Jacqueline Nowakowskista, joka on Britannian johtavia arkeologeja. Hänen ryhmänsä löysi viime kesänä kuninkaallisen palatsin rauniot Cornwallissa ja historian tutkijat arvelevat paikalla olleen legendaarisen kuningas Arthurin linnan. Tästä oli paljon BBCn ja jopa YLEn uutisissa.

Kundrie neito edustaa tarinassa itsenäistä naista – silloin harvinainen naistyyppi, nykyään heitä on varsinkin Pohjolassa, osoittaa Parsifalille tämän sisäisen pysähtyneisyyden ja henkisen kasvun loppumisen. Parsifal ensin suuttuu neidolle, mutta seuraa häntä ja lähtee tosissaan hakemaan Graalia. Se ei löydy maallisissa saavutuksissa. Valtava syyllisyydentunto painaa Parsifalia tekemistään vääristä valinnoista. Lopulta Kundrie ohjaa Parsifalin Monsalvatiin ja Parsifal kysyy myötätuntoisena kuinka linnan kärsivä kuningas voi. Sen jälkeen hän rukoilee loistavan Graalin edessä: Siunattu olkoon sinun kärsimyksesi, joka suo tälle hupsulle korkeamman tiedon. Sinun kärsimyksesi on auttanut minua.

Graalin maljaa on etsitty eri puolilta Eurooppaa ja siitä on satoja tarinoita. Jopa Aku Ankka kuvittaja Don Rosa on tehnyt siitä tarinoita, puhumattakaan Indian Jonesin seikkailuista. Pekka Ervast kertoo Graalissa olevan jalokiviä, jotka putosivat Luciferin kruunusta, kun tämä syöstiin taivaasta maailmaan. Graaliin liittyy aina kärsimystä ja sen salaisuus lieenee lähempänä kuin aavistammekaan. Se on ihmisen itsensä kirkastama energiatemppeli. Kun tietoisesti vastaanottaa Kristuksen korkeampaan minään, ihmisestä tulee Graalin malja.

Sisäisen puolen puhdistuminen on astraalikehon jalostumista ja täytyy käydä läpi katharsis. Viisas neitsyt Sofia on esoteerisen kristinuskon käsite ja kun neitsyt Sofia kohtaa kosmisen minän, tapahtuu vihkiminen, oppilas on henkisen valon ympäröimä. Kristillisyydessä toinen voima, joka lähestyy Neitsyt Sofiaa, on pyhä henki. Näin on vihitty esoteeriseksi kristityksi. Saa pyhän hengen hunnun, kosmisen, universaalin. Ihmisestä tulee kosminen instrumentti. 30 vuotiaana Jeesus Nasaretilaisen elämässä Kristus otti haltuunsa hänen fyysisen, eteerisen ja astraalisen kehonsa. Aurinkologos inkarnoitui kolmeksi vuodeksi hänen kehoonsa ja henki tuli lihaksi. Samoin Pyhä Henki ja universaalinen minuus. Kristus toimi Jeesuksen kautta. Sen jälkeen tapahtui Golgatan mysteeri. Kristuksen veren valuminen ei ollut vain fyysinen tapahtuma, vaan se liittyi henkisiin prosesseihin. Pyhä henki, joka otettiin vastaan Jordanin kasteessa, yhtyi maahan, Kristus vuodatti olemuksensa maahan ja siitä hetkestä maailma muuttui. Johanneksen evankeliumissa Kristuksen tehtävä tulee parhaiten esille. Jeesuksen äiti, neitsyt Sofia, on ristin juurella eli puhtaat astraalivoimat. Kristus tietoisuus tuli maapallon auran.

Ruusuristi – mustapuu missä punaiset ruusut puhkeavat, on kuolemista aineelle ja sillä on yhteys Graaliin. Ruusuristiläiset tiesivät, että henkisyys herääminen tai vihkimys on suuri tapahtuma ihmisen sielussa. Ihminen kokee uuden syntymän elämässään. Johanneksen symboli oli ruusuristi ja ihmiskunnan korkeampi minä syntyi Golgatan mysteerissä. Pyhän Graalin, josta Kristus söi ja joi ja mihin hänen haavojensa veri valui, kerrottiin enkelien tuoneen maailmaan. Jeesus meni Johannes Kastajan kasteelle Juhannuksena Johanneksen päivänä. Henki syntyy pimeydestä ja se oli aurinkovihkimys. Samalla ulkoinen aurinko vähenee ja sisäinen aurinko lisääntyy. Essealaiset veljeskunta toimi 200 eaa – 100 jaa. Samoihin aikoihin syntyi gnostilaisuus. Essealaiset munikit sitoutuivat puhtaaseen elämään, lähimmäisen rakkauteen ja väkivallattomuuteen. Heidän riitteihin kuului vesikaste ja ilmeisesti Johannes Kastaja ja Jeesus elivät yhteisössä jonkin aikaa.

Manikealaisuus on oppi valon ja varjon olemuksesta ihmisessä - voima ja vastavoima. Kun tehdään hyvää, samaan aikaan tulee valon varjo. Se kuuluu kehitykseen. Älä suutu. Rakkaus ja anteeksiantaminen vapauttavat sielun. Vastavoima nousee itsestäsi tai toisesta ihmisestä. Synä on usein valta, kateus ja fanaattinen oikeassa olemisen harha. Peter Deunov puhui paljon valosta ja kuinka kohdatessasi ihmisen, kohtaat usein hänen varjonsa ja samaistut vain varjoon. Mani perusti uuden uskonnon manikealaisuus 200- luvulla ja yhdisti varhaiskristillisyyden, buddhalaisuuden ja zarahustralaisuuden. Varjot ovat opettajina vastavoimia, jotka kuuluvat elämään. Hyvä ja paha kuuluvat samaan maailmaan ja eivät ole dualismia. Manikealaisuus ilmenee gnostilaisuudessa, ruusuristiläisyydessä, antroposofiassa ja Graalin etsimisessä.

Ristiriidat ja konfliktit ovat mahdollisuus ei uhka. Anteeksiantaminen on yhteydessä ihmisen korkeampaan minään ja toisen ihmisen pyhyiden näkemiseen. Sisäinen tie on yhteydessä toisen ihmisen sisäiseen tiehen. En minä vaan Kristus minussa. Ihminen ei voi puhdistua päästämällä pahaa muun maailman kannettavaksi. Puhdistuksessa se on muunnettava hyväksi.

Kataarit tapettiin roomalaiskatolisen kirkon käskystä. Languadocin maakunnan vuoren huipulla oleva Montsegurin linna oli heidän henkinen keskus. Alue oli monikulttuurinen ja siellä asui sovussa myös islamilaisia. Kataarit poltettiin elävinä isoissa rovioissa, koska he eivät kääntyneet roomalaiskatolisiksi. He tulivat valkoisissa vaatteissa laulaen vuorelta roviolle. Viimeiset perheet pakenivat luoliin, joiden aukot muurattiin umpeen ja he kuolivat nälkään.

Manikealaisuuden, bogomiilien ja kataarien tehtävä oli valmistaa tulevaisuuden sosiaalista elämää missä Kristus on läsnä ihmisten keskuudessa. Bogomiileihin liittyi aatelisia ja maanomistajia, piispoja ja pappeja. Bosniassa 1221 lähes kaikki papit olivat bogomiileja ja maa täynnä kerettiläisiä. Ranskassa vuoteen 1244 mennessä yli miljoona kataaria oli tapettu. Kataarit ja bogomiilit uskoivat jälleensyntymään ja Bulgariassa edellisessä kulttuurikerrostumassa Traakiassa jälleensyntyminen oli selvä asia. He eivät pelänneet kuolemaa kaiken loppuna. Kataarit olivat suvaitsevaisia muita kohtaan ja tuomitsivat vain käyttäytymisen ei ihmisiä ja elivät sopusuhteissa muun yhteisön kanssa. Paavi

”Innocent” III järjesti ristiretken 1209 laajoille alueille eteläiseen Ranskaan missä anastettiin kataarien maita ja omaisuuksia. Inkvisitio pakotti tunnustamaan kiduttamalla ja sitten poltettiin elävänä. Roomalaiskatolinen kirkko oli tavallaan Rooman imperiumin jatke ja kataareja tapettiin tuhansia päivässä. Kataarit olivat aseistakieltäytyjiä.

Silloinen kirkko siunasi sotia pyhinä. Luostarit olivat ajan kirjastoja ja aina poltettiin tuhansia vääräoppisten kirjoja.

Temppeliritarit

Temppeliritarit oli eräänlainen alkukristillinen yhteisö, mutta ristiretkeläisinä hyväksyivät väkivallan ja sotimisen. Ristiretkeläisille luvattiin synnit anteeksi, mukana oli raakoja

rikollisia ja taistelut verisiä. Temppeliherrain ritarikunta toimi Euroopassa ja Lähi - Idässä 1119 – 1307 ja tarkoitus oli vapauttaa Jerusalemin muslimien valloista ja etsiä sieltä Salomonin temppeli, Liitonarkki ja Graalin malja. Siksi he kaivoivat laajan maanalaista verkostoa, joka tunnetaan nykyään Kalliomoskeijana.

Jäsenet vannoivat köyhyys- ja siveysvalan. Uhkapeli, kiroileminen ja juopottelu oli kiellettyä ja sai metsästää vain leijonia. Nukkuivat ja söivät yhdessä. Osa veljeskunnasta kehitti

pankkitoiminnan, kun ristiretkeläiset uskoivat heille omaisuutensa hoidon. Harjoittivat rahan lainaamista ja kaupankäyntiä omaisuuden kartuttamiseksi. Olivat myös sotilaallinen mahti ja oma laivasto. Saivat paavilta veronkanto-oikeuden alueillaan. Ritareilla ei ollut mukana rahaa vaan salakirjoituksella suojattuja maksumääräyksiä, jotta heitä ei rahan takia ryöstettäisi. Se vastasi nykyistä pankkikorttia ja näin syntyi perusta pankkijärjestelmälle. He omistivat laajoja maa-alueita, linnoituksia ja monialakeskuksia eri puolilla Eurooppaa. Se oli malli yhtenäiselle Euroopalle eli EUlle. Alueita Syyriasta – silloin kristillinen ja Kyprokselta kuului ritarikunnalle. Suuri ero EUhun, että ritaristo oli henkinen järjestö. Suurmestari johti hierarkiaa ja jäsen oli usein rikas aatelin.

1200 luvun lopulla alkoivat vainot. Ranskan kuningas Filip IV Kaunis oli pahasti velkaantunut ritaristolle ja paavi Klemensin luvalla vangitsi temppeliritareita 13.10.1307. Syytteet: Kristuksen kieltäminen, ristin polkeminen ja sylkeminen, epäjumalan palvonta, homous ja noituus. Viimeinen suurmestari Jacques de Molay käristettiin hitaasti 18. 3. 1314 Pariisissa Nortre Damen edustalla ja yhteisön omaisuus meni Ranskan valtiolle. De Molayn mukana meni hautaan suurin aarre eli ihmeellinen piste – arkkitehtuurikoodi. Osa ritareista pakeni Sveitsiin missä syntyi pankkijärjestelmä. Ritariston laivasto katosi, ilmeisesti purjehdittiin Skotlantiin minne ei paavin valta ulottunut. Oletetaan heidän vieneen sinne Graalin maljan. 1400 luvulla Eurooppa oli puhdistettu alkukristityistä, mutta Maltan ritarikunta jatkaa Temppeliritarien henkistä perintöä.

Temppeliritarit loivat perustaa vapaamuuraridelle. Seremonioihin tuli miekka ritareilta, valomanikealaisilta ja kadonnut sana ruusuristiläisil-

tä. Temppeli ja sen rakentaminen sekä Graalin malja kuvasivat täydellistä ihmistä. Meni 400 vuotta ja 1700 luvulla syntyi nykyinen vapaamuurarius – ei tietenkään tyhjästä, vaan sen henkiset juuret olivat menneisyydessä.

Vapaamuurarit rakentavat kuningas Salomonin temppeliä eli täydellistä ihmistä. Graal on taivaallinen valoenergia, joka täyttää täydellisen ja puhtaan ihmisen.

Temppeliherrain unelma oli pan - Eurooppa ja unelmassa oli kolme henkistä keskusta. Tukholman alueeseen kuului Skandinavia ja Pohjois-Eurooppa, joilla on samanlainen uskonto ja kulttuuri.

Keski-, länsi ja etelä- Eurooppa ja keskus oli Strasbourg Brysselin lähellä ja kolmas keskus Konstantinopoli, joka olisi yhteistyössä islamin kanssa ja alueeseen kuului Itä-Eurooppa. Olin EU- projekteissa 12 vuotta. Ne olivat EUn hyviä vuosia. EU on Valkoisen veljeskunnan inspiraatio rauhan saarekkeeksi ja kokeilu, josta vastaa kreivi St. Germain.

Paneurytmia

Beinsa Dounon paneurytmiassa – pyhissä tansseissa on bogomiilien henkinen tie ja toin kolmena vuonna kursseja Suomeen. Ensimmäinen opettaja Kreivilässä oli Maria Chalukova, sielunsisar, johon tutustuin Bulgariassa. Toinen opettaja oli Svetla Baltova, mutt toi mieleeni myös kuinka henkiset harrastukset uhkaavat jäädä elitistisiksi.

Paneurytmiassa luodaan valoenergiaspiraali ihmisten välille. Paneurytmia ei edistä vain henkistä kasvua, vaan myös ajatusten ja tunteiden kehitystä. Ihminen tuntee itsensä uudistuneeksi tanssin jälkeen ja inspiraatio kestää pitkään. Verho avautuu silmien edessä ja näkee tanssien

sisäisen puolen. Niistä tulee rukous sielulle, joka kaipaa valoon, hyvyteen, rakkauteen ja uuteen todellisuuteen. Sellaisissa tilanteissa kokee siteitä, jotka yhdistävät koko luomakuntaa. Valon kehä muodostuu ympyrän yläpuolelle. Sen säteily virtaa elävästä ympyrästä, sielujen harras pyyntö ulottuu jokaiseen sydämeen uuden elämän kauneudesta, joka on laskeutumassa heihin.

Tanssijoiden elävä ympyrä tuo sielut yhteen ja heistä tulee yksi. Esteet ja erilaisuudet katoavat ja he tuntevat ikuiset siteet, jotka yhdistävät.

Paneurytmian viimeinen tanssi pentagrammi on ihmisen vihkimystie, jossa pää, kädet ja jalat ovat kärkiä. Uloin ympyrä henkisen kehityksen alku symbolina miekka kuvaten primitiivisiä voimia. Ihminen toimii ajattelematta tekojensa seurauksia. Seuraavaksi tulee malja kuvaten kärsimyksiä mitä seuraa, kun aiheuttaa muille kärsimyksiä. Sielu herää, on olemassa okkultinen laki kuinka kärsimys voidaan muuntaa rakkaudeksi. Kärsimyksen kolmas tarkoitus, uudet ihanteet tulevat auringosta ja ihminen lähtee puhdistuksen tielle. Opiskelee kirjoista elämän lakeja, kouluttautuu ja tulee tietoisemmaksi. Kirjan jälkeen on kynttilä esittäen ajattelevaa ihmistä lähestymässä valoa, joka valaisee ihmisen tietoisuutta. Ihminen näkee jumalaisen suunnitelman suuremmoisuuden ja kauneuden. Se vie orjuudesta vapauteen.

Valtikka kuvaa ihmisen hallintaa alemmasta luonnosta. Sen toinen merkitys on lähde, ihminen oppii käyttämään tiettyjä luonnonvoimia. Sitten ihmisestä tulee opetuslapsi siirtyen sisemälle kehälle pentagrammissa. Leveät portaavat vievät portille, henkiset koitokset ja monenlai-

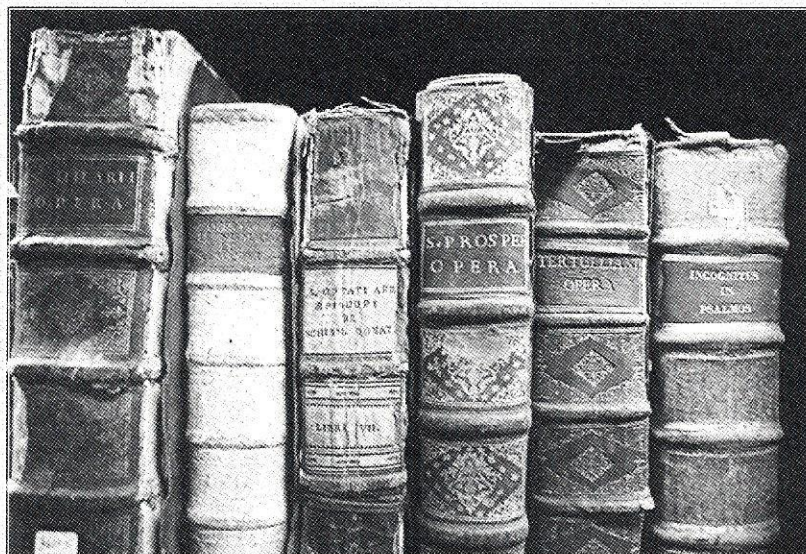
set vastoinkäymiset alkavat. Niistä pitäisi selvitä, eikä jäädä kiinni. Seuraavaksi oppilas kohtaa opettajansa – Kristus-tietoisuuden, se alkaa toimia oppaana. Eletään oikeudenmukaisuuden lain hengessä.

Kivinen polku vie kapealle ovelle. Koetukset tulevat vaikeammiksi. Eräs vaikeimmista on rakastaa vihollisia ja kohtaa elämäsi pahimman vihollisen. Joudut vallan, rikastumisen ja kuuluisuuden kiusaukseen. Tai sairastut ja menetät kaiken. Aikoinaan esoteerisissa kouluissa koettelemukset olivat opettajien järjestämiä, nyt itse elämä tuo niitä. Vasta koettelemusten jälkeen ottaa vastaan todellista rakkautta.

Silmä on vertauskuva viisaudesta. Vastaanotat jumalaista viisautta ja viisauden temppeli on avoinna. Sinne pääsee, kun ihminen ei käytä tietoa itsekkäisiin tarkoituksiin, vaan Jumalan ja ihmiskunnan palvelemiseen. Viides on elämänpuu. Tekojen hedelmistä tulee hyviä. Pentagrammin keskus on tie, joka johtaa täydellisyyteen, ikuisen elämään ja kuolemattomuuteen. Ihminen toimii Jumalan ohjauksessa ja palvelee ihmiskuntaa. Vaikein on Golgata ja Jobin koettelemukset. Ihmisen täytyy lopullisesti voittaa alempi luontonsa, hänet hylätään ja jätetään yksin. Pimeys ympäröi, mutta valolennot ovat lähellä. Kun hän oivaltaa, että suurin rakkaus on Jumala, hän läpäisee testin ja saavuttaa ihmisen täyden mitan.

On pidetty myös esitelmänä Helsingin Ruusu - Ristissä helmikuussa 2017

Ruusu-Risti ry Kirjallisuusseura

TIEDOTTAA

SUNNUNTAINA 16.4.2017 (Pääsiäispäivänä)

Klo 10.00 sääntömääräinen vuosikokous

**Ruusu-Risti temppelillä
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki**

Ruusu-Risti ry:n edustajat paikkakunnittain:

Iitti ° Pauli Loikala 040 838 1017

Jyväskylä ° Kirsi Toivonen 050 378 7335

Kuopio ° Jouko Ikonen 050 341 8795

Oulu ° Vesa Raappana 044 279 6393

Rovaniemi ° Marketta Mylläri 040 762 6454

Siilinjärvi ° Anita Johansson 041 4952044

Tampere ° Alpi Ikäheimonen 0400 238 769

Vihti ° Jukka Sarno 040 567 7485

Porvoo ° Jorma Aunela 040 969 2096

Lappeenranta / Taipalsaari ° Paula Monto 040 590 4918

Saajan tilinumero Mottagarens kontonummer	FI28 5720 9920 1090 47	TILISIIRTO GIRERING	
Saaja Mottagare	Ruusu-Risti lehti		
Maksaja Betallare			
Allekirjoitus Underskrift		Viitenro Ref.nr	
Tilitä nro Från konto nr		Eräpäivä Fört.dag	EUR 25,00 €

Antti Savinainen:

“Viisauden mestarit ja heidän kirjeensä”. Kirjaesittely.

Edward Abdill

Masters of Wisdom, The Mahatmas, Their Letters, and the Path, 2015.

Jeremy P. Tarcher/Penguin, New York

Edward Abdill liittyi Teosofiseen Seuraan vuonna 1959. Abdill on toiminut Yhdysvaltojen Teosofisen Seuran varapuheenjohtajana ja hän on edelleen aktiivinen luennoija kotimaassaan ja sen ulkopuolella. Hän on opiskellut New Yorkin yliopistossa englannin kieltä ja hänellä on maisterin tutkinto latinalaisen Amerikan opinnoista. Abdill on aikaisemmin julkaissut kirjan *The Secret Gateway: Modern Theosophy and the Ancient Wisdom Tradition*.

Viisauden mestareita käsittelevä kirja jakautuu kahteen osaan. Ensimmäinen osa käsittelee viisauden mestarien kirjeitä ja tietopuolisia opetuksia. Kirjan toinen osa käsittelee mestarien ja H. P. Blavatskyn opettamaa tietä valaistumiseen. Keskityn esittelyssä kirjan ensimmäiseen osaan.

Viisauden mestarien kirjeissä (Barker, 1997) esiintyy kaksi mestaria: Kuthumi ja Morya (nimet ovat Blavatskyn mukaan pseudonimiä). Alkuperäisiä kirjeitä säilytetään The British Libraryn arkistossa (McNamara, 2006). Abdill kysyy kirjassaan, keitä Blavatskyn viisauden mestarit olivat. Abdill vastaa

kysymykseensä tarkastelemalla mestarikirjeiden ja Blavatskyn antamia selityksiä. Niiden mukaan adeptit ovat eläviä ihmisiä, jotka ovat useita elämiä kestäneen henkisen koulutuksen kautta saavuttaneet korkeampia kykyjä; muut ihmiset tulevat saavuttamaan nämä kyvyt vasta kaukaisessa tulevaisuudessa. Adeptit ovat järjestäytyneet veljeskunniksi ja heitä on eriasteisia (kaikki mestarit ovat adepteja, mutta kaikki adeptit eivät ole mestareita). Adeptit eivät kuitenkaan ole kaikkietäviä tai kaikkivoipia, vaan voivat erehtyä. Kuthumi kertoo kirjeessään A. P. Sinnettille, että normaalitajunnassaan adeptit ovat aivojensa ja aistiensa rajoittamia. Vain keskittyessään korkeampaan tajuntaansa tai itseensä korkeammat kyvyt ovat heidän käytössään.

Abdill toteaa, että teosofisessa liikkeessä on esiintynyt kiusaus korottaa mestarit palvotavaksi jumalolennoiksi. Tähän on liittynyt toiveita saada mestareilta apua henkilökohtaisissa ongelmissa, jolloin mestareista on voinut tulla rukouksen kohde samaan tapaan kuin kristityt saattavat pyytää Jumalaltaan apua elämän jokapäiväisiin asioihin. Abdill tuo lähteisiinsä nojaten esille, että mestarit eivät tue ihmisten persoonallisia tarpeita; heitä kiinnostaa vain epäitsekäs työ ihmiskunnan auttamiseksi. He kyllä auttavat ja inspiroivat ihmisiä, jotka haluavat työskennellä jalon päämäärän puolesta. Mestarit voivat antaa neuvoja, mutta he eivät koskaan pakota.

Abdill esittää lähteitä, joiden mukaan mestareita tapasivat myös monet muut kuin Teosofisen Seuran perustajat. Mestarien olemassaolo ei siten ole pelkästään Blavatskyn varassa. Myöhempien aikojen mestari-ilmoituksiin Abdill suhtautuu kriittisesti: esimerkiksi nykyisin niin yleisiä kanavoituja mestariopetuksia hän ei pidä lainkaan uskottavina. Lisäksi hän pitää Alice Bailyen välittämää Tiibetiläisen eli Djwhal Khulin opetuksia mestarikirjeiden opetuksien kanssa yhteen sopimattomina (tällä on merkitystä tässä yhteydessä, koska mestarikirjeissä mainitaan, että Djwhal Khul oli Kuthumin oppilas). Abdill kritisoi myös K. Paul Johnsonin teoriaa fiktiivisistä mestareista, jotka Blavatsky olisi keksinyt tunteimiensa ihmisten pohjalta. Abdillilla on mielestäni hyvät perusteet kriittisille huomioilleen. Toisaalta on todettava, että Abdill ei esitä kritiikkiä itse mestarikirjeitä kohtaan, vaan hän ottaa ne annettuina. Mestarikirjeissä on nimittäin korkeatasoisen opetuksen lisäksi merkillistä plagiarismia länsimaaisista lähteistä (Goyos, 2009; ks. myös Savinainen, 2010). Abdill vastasi ystävällisesti asiaa koskeneeseen sähköpostiini: hän ei ollut laajasta perehtyneisyydestään huolimatta tietoinen näistä mestarikirjeisiin liittyvistä ongelmista.

Abdill esittelee mestarien ja Blavatskyn opetuksia eri teosofian alueilla niin, että kirja käy varsin hyvin johdannoksi varhaisen teosofian keskeisiin opetuksiin. Tarkasteltavia aiheita ovat mm. persoonallinen Jumala, hyvä ja paha, karma, ihmisen seitsenkertainen olemus, kuolema ja jälleensyntymä. Esitän näiden pohjalta joitakin ajatuksia. Mestareita ja Blavatskya on syytetty kristinuskon vastustamisesta; mestarit mm. hylkäsivät persoonallisen Jumalan olemassaolon. Abdill toteaa, että he kritisoivat myös itämaisten uskontojen virheitä ja taikauskoisia käsityksiä.

Viisauden mestarien kirjeistä käy ilmi, että mestarit ovat vapaita persoonallisesta karmasta. He ovat oppineet toimimaan niin, etteivät enää luo uutta persoonallista karmaa, joka pakottaa ihmiset syntymään uudelleen. Avain tällaiseen toimintaan on motiivien puhtaus, joka lienee täysin mahdollista vasta, kun osaamme seurata korkeamman minämme ääntä. Mestarit opettavat, että kun korkeampi minä (kirjeissä käytetään ilmaisua ”inner self”) toimii kauttamme, emme enää luo persoonallista karmaa. Kuthumi toteaa, että vain rakkaus ja viha ovat kuolemattomia tunteita; ne saattavat ihmiset yhteen myös tulevaisu elämässä.

Mestarien opetus kuolemanjälkeisestä elämästä perustuu korkeamman minän ja alemman persoonallisuuden eriytymiseen kuolemassa. Abdill esittää mestarikirjeiden perusteella, että ihmisen alempi persoonallisuus – eläimellinen puoli ihmisessä – jää pian kuoleman jälkeen kuoreksi ja hiljalleen hajoaa. Korkeampi minä jatkaa elämäänsä devachanissa eli taivasmaailmassa, jossa on kaksi tilaa: alempi (rupa) ja ylempi (arupa). Elämän ihanteet ja hyvät tavoitteet saavat täyttymyksensä alemmassa taivasmaailmassa. Ns. toinen kuolema toimii porttina alemman ja ylemmän taivasmaailman välillä; ylempi taivasmaailma on henkisen autuuden tila. Tässä opetuksessa on silmiinpistävää, että astraalinen puhdistusvaihe sivuutetaan kokonaan. Myöhemmässä teosofiassa puhutaan astraalielämästä paljonkin, mutta mestarikirjeet ja Blavatsky eivät jostain syystä puhu tästä juuri mitään.

Yksi kirjan luku on omistettu tieteen ja teosofian suhteelle. Kyseinen luku on tieteen kannalta varsin pätevästi kirjoitettu; Abdill sai tässä apua australialaiselta fyysikolta. Kuthumi

toresi eräissä kirjjeessään, että ”tiede on paras liittolaisemme”. Mestarit mm. esittivät, että on olemassa toisia aurinkokuntia planeettoineen. Nykyinen tähtitiede on tämän kirjoittamisen aikaan onnistunut havaitsemaan yli 3 500 eksoplaneettaa, joten Kuthumin lausunto on saanut vahvistuksen. 1800-luvun loppupuolelle asti ajateltiin, että atomit ovat jakamattomia, kovien biljardipallojen kaltaisia kappaleita (kineettinen kaasuteoria toimii edelleen pätevyysalueellaan mainiosti tämän mallinnuksen pohjalta). Blavatsky kiisti silloisen atomimallin, ja esitti että aineen luonne on illusorinen ja että atomit ovat äärettömästi jaollisia. Hän myös uskoi, että 1900-luvun tiede tulisi vahvistamaan nämä käsitykset. Edellinen käsitys saa tukaa modernista fysiikasta, jonka mukaan hiukkasat ovat perimmiltään vain fysikaalisten kenttien viritystiloja; tätä voisi sanoa aineen illusorisiksi luonteeksi. Jälkimmäinen käsitys lienee mahdotonta osoittaa tieteellisesti päteväksi: atomi toki koostuu pienemmistä rakennosista, mutta äärettömän jaollisuuden idea ei ole saanut vahvistusta.

Abdill on valinnut varhaisesta teosofiasta selälaiset tiedettä koskevat esimerkit, jotka ovat varsin hyvin yhteensopivia nykytieteen kanssa. Kuitenkin kokonaisarvioni mestarikirjeiden tieteellisestä pätevydestä on negatiivinen: mukana on paljon tiedonantoja, jotka ovat nykytieteen valossa kestäättömiä (Savinainen, 2010). Vastaavaan johtopäätökseen Blavatskyn Salaisen Opin tieteellisestä sisällöstä päätyi kosmologi Kari Enqvist Tieto-Finlandialla palkitussa teoksessaan Olemisen porteilla (Enqvist, 2011, s. 241–243). Ehkä tieteellisten tiedonantojen heikkouksia lieventää se, että

Kuthumi tunnusti 1800-luvun fyysisen tieteen olleen heitä edellä.

Kirjan toinen osa keskittyy mestarikirjeiden yleisiin eettisiin opetuksiin sekä Blavatskyn Hiljaisuuden äänen ja erityisesti Kulataisten portaiden tarkasteluun. Oppilaille tarkoitetut Kulataisten portaiden ohjeet ovat oivallinen mietiskelyn kohde (Blavatsky, 2014, s. 65–66; suom. Pirkko Carpelan):

”Katso totuutta edessäsi: moitteeton elämä, avoin mieli, puhdas sydän, innokas äly, verho-ton henkinen havaintokyky, veljellisyys oppilastoveria kohtaan, valmius neuvon ja opetuksen antamiseen ja vastaanottamiseen, uskolinen velvollisuudentunne Opettajaa kohtaan, aulius TOTUUDEN kehotuksien tottelemiseen, kun kerran olemme oppineet siihen luotamaan ja uskomme, että Opettajamme tuntee sen; peloton henkilökohtaisen vääryyden kestäminen, rohkea periaatteiden julistaminen, niiden urhea puolustaminen, joiden kimppuun on epäoikeudenmukaisesti hyökätty, ja jatkuvasti näköpiirissä se inhimillisen edistyksen ja täydellistymisen ihanne, jonka salainen tiede (gupta vidya) esittää – nämä ovat ne kultaiset portaat, joiden askelmia oppilas voi nousta jumalaisen viisauden temppeliin.”

Pidin kovasti Abdillin ystävällisestä ja tarkastavasta kirjoituksesta. Abdill on mielestäni onnistunut esittämään mestarikirjeiden filosofian ja opetukset elävällä ja kiinnostavalla tavalla. Myös Blavatskyn opetusten nivominen osana kokonaisuutta toimii yleensä erittäin hyvin. Alkuperäisen teosofian ydinopetukset tulevat teoksessa kirkkaasti esille.

Lähteet

Barker, A.T. (toim.) (1997). Mestarien kirjeet A.P. Sinnetille Mahatma M:ltä ja K. H:lta, uusi laitos (e-kirja). Lahden Minerva. Saatavilla Internetistä osoitteesta:

http://www.teosofia.net/e-kirjat/mestarien_kirjeet.pdf.

Blavatsky, H. P. (2014). Esoteeriset ohjeet I, II ja III. 2. painos, kustantanut Pirkko Carpelan. Saatavilla Internetistä osoitteesta: http://www.teosofia.net/e-kirjat/Esoteeriset_ohjeet.pdf.

Enqvist, Kari (2011). Olemisen porteilla. WS-OY, Juva. (Ensimmäinen painos 1998).

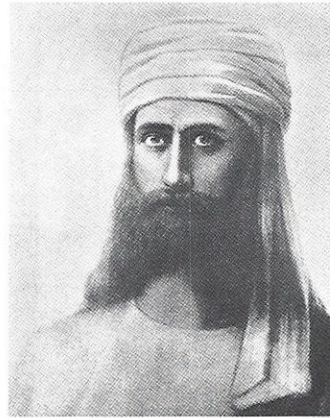
Goyios, Antonio (2009). Tracing the Source of Tibetan Phrases Found in Mahatma Letters #54 and

#92. Saatavilla Internetistä osoitteesta: <http://blavatskyarchives.com/kammitshar/kammitshar.htm>

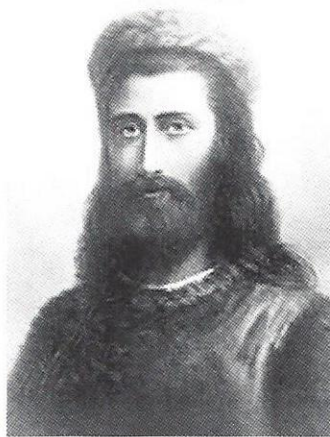
McNamara, George (2006). The Mahatma Papers at the British Library. [Ohjeet siitä, kuinka mahatmakirjeet saa tarkasteltavaksi.] Saatavilla Internetistä osoitteesta: <http://www.theosophyforum.org.uk/publishing/mahatma-letters/letters.htm>

Savinainen, Antti (2010). Viisauden mestarien kirjeet – totta vai tarua? Ruusu-Risti 3/2010, s. 12–20. Saatavilla Internetistä osoitteesta: http://www.teosofia.net/e-kirjat/Antti_Savinainen-Artikkelikokoelma.pdf.

Julkaistu Teosofi- lehdessä 1/2016

Morya

Kuthumi

Antti Savinainen

“Peter Deunovin elämästä ja opetuksista.”

Kirjaesittely

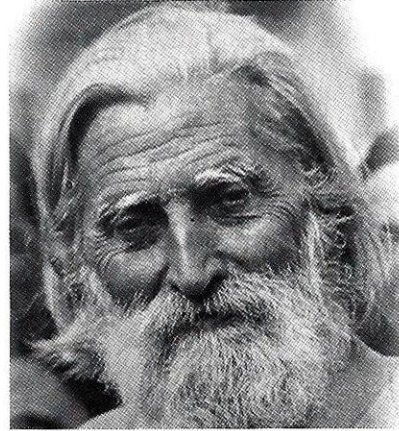
David Lorimer (toim.)

Prophet for Our Times: The Life & Teachings
of Peter Deunov, 2015.

Hay House, London (1. painos Element, 1991).

Peter Deunov (1864–1944) syntyi Bulgariassa ortodoksipapin perheeseen. Nuoruudessaan Deunov suunnitteli ryhtyvän munkiksi. Hän kertoi ajatuksestaan viisaalle munkille, joka tarkasti kuunneltuaan vastasi, että Deunovin tie olisi toisenlainen. Päätettyään opintonsa Bulgariassa Deunov muutti vuonna 1888 Yhdysvaltoihin opiskelemaan teologiaa ja lääketiedettä seitsemäksi vuodeksi. Deunov julkaisi tutkielman, joka käsitteli ihmiskunnan kehittymistä uuteen kulttuuriin. Lisäksi hän julkaisi viisi tutkielmaa frenologiasista, jota tosin nykyään pidetään pseudotieteenä.

Deunov vietti pitkiä aikoja rukouksessa ja meditaatiossa. Tämä oli valmistusaikaa, joka johti vuonna 1897 henkiseen kokemukseen. Lorimerin toimittamassa kirjassa kokemusta kutsutaan vihkimykseksi, jossa Deunov sai ohjeet tulevalle työlle. Samalla Deunoville kerrottiin, että hänet oli valittu ihmiskunnan mestariksi ja että hän tulisi kylvämään uuden rakkauden kulttuurin siemenet. Kokemuksensa jälkeen Deunov luki Raamatun uscita kertoja läpi ja alkoi tutkia värien ja hyveiden kehittymisen

välisiä yhteyksiä. Vuosi kokemuksensa jälkeen Deunov piti puheen Kutsu kansalleni, jossa hän ilmaisi saaneensa Taivaalliselta Isältä tehtävän. Vuonna 1900 pidettiin Deunovin perustaman Valon Veljeskunnan ensimmäinen kokous, jossa oli kolme oppilasta. Deunov totesi, että nyt paikalla on vähän ihmisiä, mutta myöhemmin osallistujia tulee olemaan paljon enemmän. Tämä ennustus osui oikeaan: hänen kuolemansa aikaan vuonna 1944 seuraajia arvioidaan olleen noin 40 000. Hänen seuraajansa kutsuvat Deunovia Beinsa Dounoksi.

Alussa muutamat oppilaat epäilivät Deunovin asemaa henkisenä opettajana. Ehkä hän oli vain lukenut henkisistä asioista ja puhui lukemansa pohjalta? Lorimerin toimittamassa kirjassa kerrotaan, että kuultuaan tämän Deunov hävisi oppilaiden silmien edestä ja koputti lukitun oven takaa. Tämä toistui vielä kaksi kertaa. Deunov totesi, että ”olen kanssanne ja keskuudessanne, mutta en ole teidän kaltaisenne”. Deunovin kyvystä ilmiintyä eri paikoissa on monia anekdootteja (tällaista on kerrottu myös teosofisen liikkeen mestareista). Tyypillisesti näissä kertomuksissa Deunov pelastaa jonkun ihmisen onnettomuudelta.

Deunov piti seuraajilleen valtavan määrän puheita (noin 7000), joista noin 2/3 on julkaistu bulgarian kielellä. Vuonna 1922 Deunov perusti esoteerisen koulunsa, jota hän kutsui Valkoisen Veljeskunnan kouluksi. Koulussa oli kaksi luokkaa: yleinen luokka ja erityisluokka nuorille. Kummankin luokan tarkoituksena oli valmistaa oppilaiden mieli ja sydän vastaanottamaan Totuus. Kaikki opittu oli pantava elämässä käytäntöön. Osa luennoista pidettiin Rila-vuorten leirillä. Vuoret ja luonto olivat hyvin tärkeitä Deunoville. Toisinaan luentojen jälkeen tehtiin voimisteluharjoituksia ja musiikin tahtiin tehtävää paneurytmiaa (kirjasta ei käy ilmi, onko Deunovin paneurytmialla yhteys antroposofian eurytmiaan). Sofian liepeille perustettiin Veljeskunnan keskus. Puheiden lisäksi Deunov otti vastaan ihmisiä, joille hän antoi neuvoja mm. terveyttä koskevista asioista, joskus hän toimi myös parantajana. Erään kertomuksen mukaan Deunov paransi häneen vedonneen everstin kuolemansairaana tyttären vain sanomalla: ”Nouse ylös, mene kotiin. Tyttäresi on parantunut.” Paralleeli Uuden testamentin kertomuksen kanssa on ilmeinen, ehkä kriittisestä lukijan mielestä liiankin ilmeinen.

On kuitenkin tapaus, jossa Deunovin auttava rooli saa vahvistusta ulkoisesta historiantutkimuksesta. Toisen maailmansodan juutalaisvainot kohdentuivat kaikkiin maihin, jotka olivat natsien kontrollissa. Bulgarian 48 000 juutalaista muodostivat kuitenkin merkillisen poikkeuksen, ketään heistä ei kuljetettu keskitysleirille. Lorimerin mukaan Bulgarian silloinen hallitsija tsaari Boris III oli jo allekirjoittanut painostuksen alla luovutusmääräyksen. Eräs Deunovin oppilas oli tsaarin neuvonantaja. Deunov pysyi oppilastaan välittämään viestin

tsaarille: ”Jos yksikään juutalainen lähetetään keskitysleirille, sinun dynastiastasi ei jää jälkeäkään jäljelle.” Tsaarin olinpaikka oli tuntematon, mutta Deunov kertoi oppilaalleen, missä tsaari piileskeli. Saatuaan Deunovin viestin tsaari peruutti käskyn. Deunov mainitaan Israelin (2012) historiallisessa katsauksessa yhdeksi tekijäksi, joka mahdollisti Bulgarian juutalaisten ihmeellisen pelastumisen.

Deunov kuoli joulukuussa 1944 keuhkokuumeeseen. Hän tiesi kuolevansa ja ilmoitti etukäteen oppilailleen, että hänen tehtävänsä maan päällä on täytetty. Hän sanoi myös jatkavansa työtään näkymättömässä maailmassa. Kommunistisen hallinnon viranomaiset tulivat pidättämään hänet, mutta he olivat kaksi päivää myöhässä. Tästä alkoi Deunovin seuraajien vaino, joka kesti 45 vuotta. Deunovin henkiset opetukset saavuttivat laajemman tietoisuuden vasta vuodesta 1989 alkaen, jolloin Itä-Eurooppa vapautui kommunismin kahleista. Nykyisin Deunov on hyvin tunnettu ja ilmeisesti myös tunnustettu henkilö Bulgariassa (esimerkiksi hänet äänestettiin v. 2006–2007 toiselle sijalle Suuret bulgarialaiset tv-ohjelmassa).

Mitä Deunov sitten opetti? Deunovin opetuksen keskiössä oli Kristus. Hän kertoi keskustellevansa Kristuksen kanssa ja tuntevansa Hänet hyvin. Kristus oli Deunovin mukaan Jumalan rakkauden ilmentymä, ja hänen elämänsä oli käännekohta ihmiskunnan henkisessä evoluutiossa. Kristuksen ydinopetus sisältyi rakkautteen, joka ulottui myös vihamiehisiin. Deunovin tulkinnassa Kristuksen toinen tuleminen ei ole fyysinen tapahtuma, vaan kyseessä on Kristuksen syntymä ihmisten sieluissa. Ihmi-

set ovat Jumalan poikia, kun he tahtovat palvelella Jumalaa ja ihmiskuntaa rakkaudella ja rehellisyydellä ilman vilppiä. Deunov varoitti seuraajiaan lumoutumasta persoonaansa, koska merkitystä on vain sillä, että opetuksia toteutetaan käytännön elämässä. Ainoa Mestari on Jumala. Uskonnot sisältävät jumalallista opetusta, mutta ne täytyy puhdistaa ihmisten tekemistä hämärtävistä lisäyksistä. Uskontojen yhteinen perusta on rakkaudessa ja veljeydessä; rakkaus on tehtävä jokaisen uskonkappaleen perustaksi. Ruusuristiläinen lukija huomaa helposti yhtäläisyyksiä Deunovin ja Pekka Ervastian opetusten kanssa.

Lorimerin toimittama kirja on kooste Deunovin opetuksista Jumalasta, henkisestä maailmasta, mestarin ja oppilaan suhteesta, elämän peruseriaatteista (erityisesti rakkaus, viisaus ja totuus), ihmisen tietoisuudesta ja käytännöllisistä elämänohjeista (mm. rukous, mietiskely, uni ja ravinto).

Kyseessä on kokoelma Deunovin lyhyitä selityksiä ja ohjeita, jotka eivät muodosta kovin yhtenäistä narratiivia, vaikka opetukset on järjestetty aihepiirin mukaisesti. Deunov käyttää satunnaisesti opetuksissaan teosofisia käsitteitä: esimerkiksi hän mainitsee silloin tällöin karman ja jälleensyntymisen. Tähän kategoriaan kuuluu myös huomautus siitä, että unen aikana esoteerisen koulun oppilaat saavat opetusta astraalimaailmassa. Mainintoja on sen verran, että Deunovin perustaman esoteerisen kristinuskon virtauksen voi laajasti ymmärrettynä hahmottaa osaksi teosofista liikettä, vaikka hän ei Lorimerin toimittaman kirjan opetuksissa viitannutkaan Helena Blavatskyyyn tai Rudolf Steineriin. Olisi kiinnostavaa tietää, missä vaiheessa Deunov tutustui teosofian tai antroposofian opetuksiin.

Esitän seuraavassa muutamia poimintoja Deunovin opetuksista:

- Oppilaan pitäisi aina pitää lupauksensa.
- Oppilaat johdatetaan kiusauksiin heidän vakaumuksensa koettelemiseksi.
 - Oppilaan tulee nähdä jotakin hyvää kaikkialla ja kaikissa.
 - Kun kaksi ihmistä rakastaa toisiaan, valo virtaa heidän välillään.
 - Jos valon virtaus puuttuu, he eivät rakasta toisiaan.
 - Karmasi voidaan lakkauttaa rakkauden lain kautta.
- Kaikki synnit ja rikokset voidaan antaa anteeksi, mutta valhetta ei koskaan.
 - Ennen kuin käyt nukkumaan, käy 10–15 minuutin ajan läpi, kuinka olet päiväsi käyttänyt ja näe tekemäsi virheet.
 - Korjaa mielessäsi tekemäsi virheet.
 - Jos ihmisten mielet ja ajatukset kokouksessa ovat ylevöityneet, Kristus käy heidän luonaan... tai joku Valkoisen Veljeskunnan edustaja.
- Keskittyminen tarkoittaa hyvien ajatusten valitsemista ja niissä oleilua.

Käsitykseni Deunovin opetuksista ja työstä on myönteinen. Pientä kritiikin aihetta silti löytyy, mutta sitä ei voi laskea Deunovin syyksi. Lorimerin toimittaman kirjan kannessa on Albert Einsteinin nimiin laitettut sanat (suomennos AS): ”Koko maailma kumartaa minulle, mutta minä kumarrun Mestari Peter Deunovin edessä.” Lainausta on tarkastellut kriittisesti Christophorus (2006–2015), joka on Peter Deunovin seuraaja; tosin hän vaikuttaa olevan skismaattisessa suhteessa ”deunovilaisten” muodostaman Valkoinen Veljeskunta -seuran kanssa. Hän toteaa, ettei ole mitään dokumenttia siitä, että Einstein olisi tuntenut Deunovia tai hänen opetuksiaan. Christophorus tarkastelee myös Einsteinin uskontoihin liittyviä lausuntoja ja päättyy siihen, että on erittäin epätodennäköistä, että Einstein olisi sanonut noita sanoja. Kyseessä on siis keksitty lainaus, jonka tarkoituksena lieene ollut opettajan aseman kohottaminen maailman silmissä. Samantapaisia epämääräisiä lainauksia löytyy Internetistä lisää, mutta niitä ei ole mainittu Lorimerin toimittamassa kirjassa. Christophorus suhtautuu kriittisesti myös Deunovin profetiaan (esim. Brine, 2016), jonka sanotaan syntyneen kuoleman edellä syvässä transsitilassa. On syytä kysyä, miksi vihityn ihmisen transsipuhe olisi jotenkin uskottavampi kuin hänen kirkkaassa tietoisuuden tilassa antama opetuksensa? Christophorus myös esittää, että profetian varsinaisena tekijänä ei ole Deunov, vaan Olivier de Rouvroy, joka sisällytti tekstiin Deunovin joitakin opetuksia. Profetiassa on myös eräänlainen sisäinen todistus: sen sisältö on monin paikoin lievästi sanoen epäuskottava.

Lopuksi on mielenkiintoista todeta, että 1900-luvun alkupuolella Euroopassa esiintyi peräti kolme esoteerisen kristinuskon syvällistä edustajaa: Rudolf Steiner Saksassa, Pekka Ervast Suomessa ja Peter Deunov Bulgariassa. Ehkä näissä kolmessa henkisessä liikkeessä voi myös nähdä vainottujen gnostilaisten virtausten (mm. kataarit ja bogomiilit) uudelleen-syntymisen fyysiseen maailmaan. Näyttää siltä, että Salaisen Veljeskunnan Ruusu-Risti -looshi teki vakavan yrityksen esoteerisen kristinuskon elvyttämiseksi ja uuden kulttuurin aihoiden luomiseksi Euroopassa.

Lähteet

Brine, M. (2016). A Deeply Moving Prophecy from Peter Deunov in 1944, a guest post by Michael Brine. Saatavilla Internetistä osoitteesta <https://notesalongthepath.com/2016/08/05/a-deeply-moving-prophecy-from-peter-deunov-in-1944-a-guest-post-by-michael-brine/#more-12611>.

Christophorus (2006–2015). The English Master Peter Deunov (Beinsa Douno) Home Page. Translations from Bulgarian of Authentic Versions of the Lectures and Other Works. Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://www.beinsa-douno.net/important-topics.html>.

Israel, M. (2012). The Miraculous Rescue of the Bulgarian Jews during the Holocaust (1939 – 1945). Saatavilla Internetistä osoitteesta <http://esefarad.com/?p=37387>.

Jeremy Qvik

Elävän tietämisen jalo taito

Mitä tietäminen on? Milloin voin oikeasti sanoa tietäväni jotain? Mikä riittää tiedon todistamiseksi? Ihmiset ovat kautta aikojen tutkineet elämää, maailman ilmiöitä ja itseään yrittäen saavuttaa tietoa siitä mitä tämä kaikkeus oikein on. He ovat luoneet vaikka minkälaisia teorioita maailmankaikkeudesta kokemuksiensa ja ajatuksiensa perusteella.

Ei aikaakaan kun olimme ihmiskuntana syvästi vakuuttuneita siitä, että Jumala on kaiken luoja, ja Jeesus puhui ja todisti hänestä raamatussa. Tällä hetkellä olemme syvästi vakuuttuneita siitä, että atomit, partikkelit ja materia on maailman luova voima ja perusta.

Etsimme jatkuvasti jotain muuttumatonta perustaa tai syytä olemassaolollemme, ja tämän tiedon löydettyämme voimme johtaa siitä koko muun todellisuuden. Oli kysymyksessä sitten absoluuttinen ykseys, Jumala, materia, energia tai mikä tahansa ilmiö, on uskovan ihmisen suhde siihen sama. Hän kuvittelee jonkun ulkoisen tai sisäisen ilmiön olevan kaiken perusta ja vannoo tämän nimeen. Uskonnot, henkiset liikkeet ja materialistinen, mutta myös neo-henkinen tiede johon kuuluvat esimerkiksi energia, metafysiikka ja elektro-magnetismi taistelevat keskenään siitä, mikä on se oikea totuus johon kaikkien kuuluisi päätyä.

Tutkin tässä artikkelissa tietämisen eri tapoja ja yritän raottaa sitä mahdollisuutta, että voisim-

me löytää itseensä nojaavan perustan tiedolle. Tällaista tietoa tai oikeastaan tietämistä voitaisiin kutsua myös eläväksi tietämiseksi, sillä se ei ole riippuvainen opitusta informaatiosta, vaan nojautuu ja löytää perustansa siitä mikä on juuri nyt tällä hetkellä totta.

Luulen tietäväni

Ihmiskunnassa on mielenkiintoisia taipumuksia, jotka saattavat muodostua normeiksi asti sosiaalisessa elämässämme. Esimerkiksi joissakin piireissä ihmisten kuuluu esittää olevansa aina hyvällä tuulella. Heidän kuuluu esittää iloista, hymyillä eikä latistaa tunnelmaa puhumalla syvistä vesistä tai elämän haasteista. Voimme huomata, että silloin osa ihmisyyden kokonaisuudesta jätetään syrjään ja todellisuudessa sellaisesta elämästä saattaa muodostua teatteriesitys kokonaisvaltaisen elämän sijaan.

Samalla tavalla henkisissä piireissä on taipumus, joka voi saada aikaan paljon yksipuolisuutta, ja jopa henkistä pinnallisuutta jos se menee äärirajoille. Tämä taipumus on se, kun ihmiset tietävät. Sosiaalisissa tilanteissa ei enää puhuta ja tutkita asioita yrittäen ymmärtää niistä uusia puolia, vaan puhutaan lähinnä siitä mistä tiedetään. Ihmiset jakelevat valmiita vastauksia toisilleen. Tällaiset keskustelut saattavat mennä niin pitkälle, että otetaan mittaa siitä, kuka tietää parhaiten jonkun luetun tai koetun totuuden.

Tässä kohtaa voisi ajatella niin, ettei lukemalla löydä totuutta ja että vasta todellisen kokemuksen jälkeen voi siitä puhua. Mutta mielestäni asia ei ole näin mustavalkoinen. Onhan totta että oma kokemus on tietoon eri suhteessa kuin luettu tieto, mutta mistä ihminen todella tietää hänen kokemuksensa olevan totta? Ihmisillä on huomattavat määrät erilaisia mielikuvia, jotka nousevat hänen tietoisuuteensa sopivilla hetkillä. Jos itse en olisi kriittinen kokemuksiani kohtaan, kokisin joka päivä ihmeitä, korkeampia viestejä, telepatiaa ja muuta vastaavaa, jotka tosin osoittautuvat suureksi osaksi subjektiivisen mielikuvitukseni tuotteiksi, jos olen valmis tarkastelemaan niitä kriittisesti. Myös tässä voin mennä liian pitkälle ja tuomita jokaikisen kokemuksen subjektiivisuuden harhaksi.

Mikä sitten olisi sellaista tietoa, tai oikeastaan sellainen asenne, johon voisin nojautua elämänsäni? Valitettavasti mitä enemmän olen tutkinut näitä asioita, olen kokenut sen kuinka minun pitää olla valmis luopumaan mistä tahansa tiedosta ja kokemuksesta minä hetkenä tahansa, jos todellisuus sitä minulta vaatii.

Todellisuus on elävä ja muuntuva kokonaisuus, enkä pysty laittamaan sitä sellaisen tiedon vaateteisiin, joka vastaisi käsitystä muuttumattomana todellisuudesta. Tämän vuoksi kuvat atomeista, Jumalasta, absoluutista tai korkeammasta minuudesta ukkelina istumassa yläpuolellani, ovat kaikki tuomittuja tuhoutumaan elämän lain mukaisesti.

Henkinen maailma on joka hetki muuntuva ja elävä. Tämän vuoksi materialistiset kuvat enkeleistä, hengistä ja muista olennoista eivät pidä

paikkansa. Myöskään absoluuttiset periaatteet todellisuuden luonteesta tai tärkeimmistä säännöistä toimia oikein, eivät tule pätemään pitkällä tähtäimellä. Tietoa ja todellisuutta kannattaa lähestyä mielestäni löytämällä elävä tapa kokea ja tietää. Ihmiselle on onneksi siunattu mahdollisuutena kyky, jonka kehittämällä hän oppii tarkastelemaan elämää ja ymmärtämään sitä elävästi. Tätä kykyä voisi kutsua nimellä luova todellisuudentaju tai elävä ajattelu. Steiner kuvaa kirjassaan vapauden filosofia sitä, kuinka ihmisellä on ajattelussaan kyky ylittää epätietoisuus elämänsä asioista ja löytää elävä yhteys niihin vapauttamalla ajattelunsa sen vietinomaisesta, automaattisesta toiminnasta.

Elävä ajattelu

Se mistä voimme olla varmoja on se, mitä juuri nyt koemme. Mutta mistä voimme tietää, että se mitä koemme on totta? Subjektiivinen mielemme värittää jokaisen kokemuksemme oman mielensä mukaan, ja tämän vuoksi filosofiassa ja tieteessä on näkemys siitä, ettemme voi luottaa kokemuksiimme ja että vain mitattua todellisuutta voi pitää totena. Tästä Steiner on puhunut luentosarjassaan *Boundaries of Natural science*. Ihmiskunta ei ole kehittänyt havainnointikykyään tarpeeksi pitkälle, jotta voisi todistaa kokemansa objektiiviseksi. Tämän vuoksi on luotu spekuloituja teorioita havaitun takana olevasta atomien, energian ja magnetismin maailmasta, joka ei perustu kokemuksiin eikä edes varmaan pohjaan todellisuudesta vaan keinotekoisesti luotuihin kaavoihin siitä.

Tämä seuraa siitä kun lähtee kylmällä älyllä tutkimaan elävää todellisuutta.

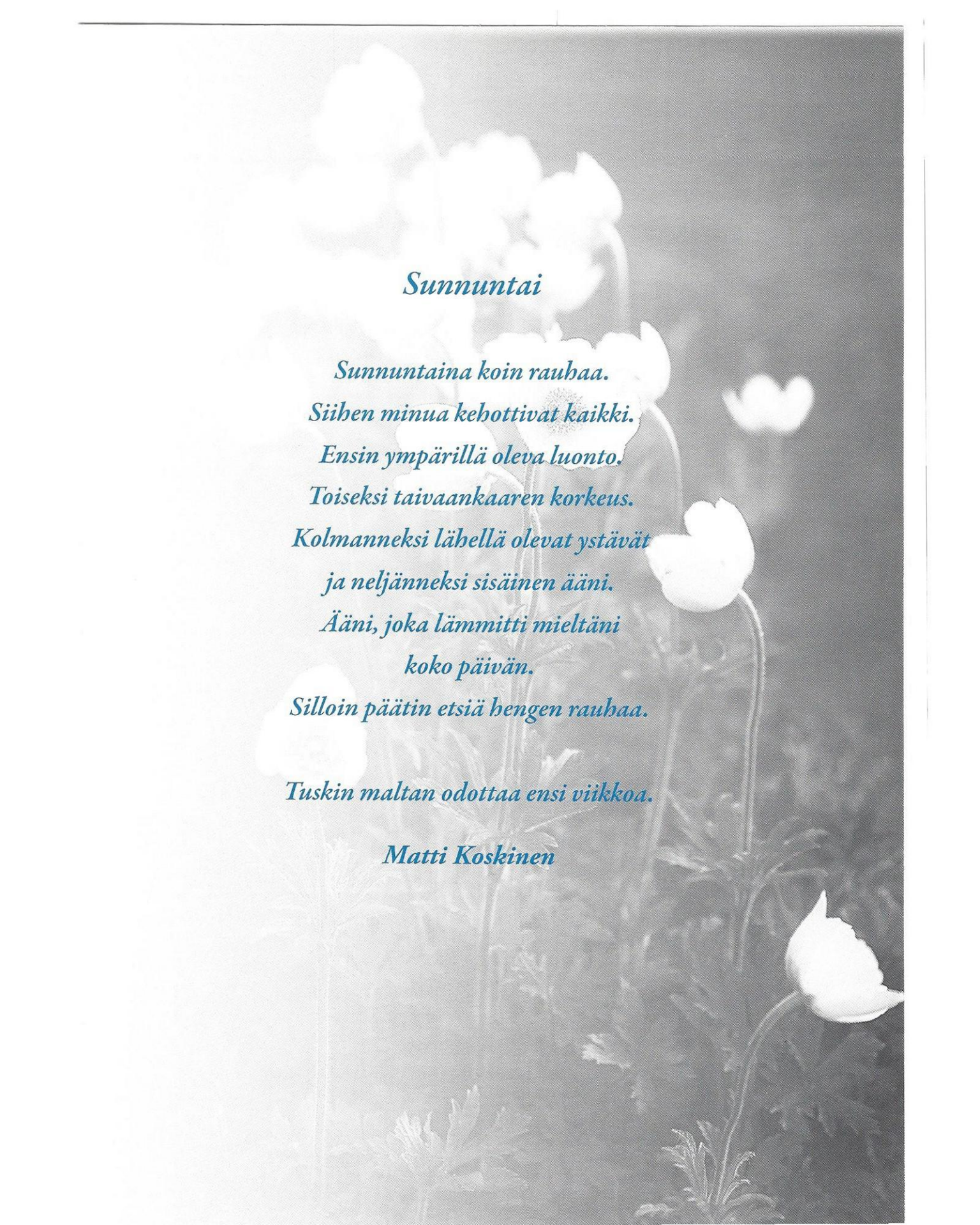
Eikö nämä keinotekoisesti luodut säännöt olekin juuri niitä, joilla yritämme selittää maailmaa? Luulemme esimerkiksi että meille nousee tietty ajatus tai tietty tunne tietystä syystä. Emme oikeastaan pysty sanomaan mikä saa mitäkin aikaan, vaan luomme jatkuvasti hypoteeseja siitä miten maailma voisi olla. Alamme lopulta uskoa näihin ja maailmastamme tulee sellainen kun mihin uskomme. Emme tosin enää elä elävässä todellisuudessa vaan uskomustemme maailmassa, johon kuuluvat myös opittu maailmankuva, oli se sitten henkinen tai fyysinen. Kysymys ei tietenkään ole siitä onko maailmankuva totta, vaan siitä että mikä on todellisuuskuvamme perusta. Uskomus, joka perustuu todellisuuteen ei tee siitä totta, vaan vasta todellisuuteen perustuva elävä tieto voi olla totta sen tosimmassa mielessä.

Jotta pääsisimme hypoteeseista todellisuuteen, on meidän aluksi löydettävä itsestämme sellainen kohta, jonka olemassaolo ei riipu mistään muusta kuin itsestään. Tämän voi antaa meille aktiivinen mietiskely ja keskittymisharjoitukset. Kun viemme huomioivan tietoisuutemme yhä uudelleen valitsemaamme kohteeseen alamme asteittain kasvattaa tietoisuuslihastamme. Keskittymisen ja aktiivisen ajattelun tuloksena pysymme tiedostamaan puhtaan huomioivan tietoisuutemme. Tämä onkin minuutemme ensimmäinen kokemus. Minä tulen itsekseni löydettyä oman vapaan voimani kaikkien annettujen voimien seasta. Tämä voima on

huomioiva läsnäoloni voima, jota käytän joka hetki, mutta joka normaalisti ihmisellä toimii vietinomaisesti hänen vanhojen ajattelun-, tunne- ja halumalliensa alaisena

Tehtyämme työtä huomioinnin kanssa saatamme kokea, kuinka huomioiva tietoisuutemme on osa suurempaa tietoisuutta, kaiken läpäisevään Juttua. Tämä Juttu on läsnä jokaisessa tietoisuustapahtumassa, ja se on itseasiassa elävän ajattelumme perusta, elävä todellisuus. Huomioiva läsnäolo on reitti todellisuuden kokemiseen, ja voimme kokea kuinka jokainen kokemuksemme ja ajatuksemme nousee Jutusta. Juttu on kosmista ajattelua, järkeä jota voidaan kutsua myös eteeriseksi Kristukseksi.

Kun tulemme tietoiseksi Jutusta, elävästä ajattelusta, alamme kokea kuinka todellisuutemme nousee sieltä ja kuinka voimme alkaa ymmärtää sitä mitä koemme ymmärtämällä sen mistä kokemuksemme ovat lähtöisin. Normaali tietoisuutemme on lähtöisin elävästä ajattelusta, joka muotoilee todellisuutemme joka hetki uudestaan ja uudestaan. Tämän vuoksi tietoisuuden tältä puolelta emme tule löytämään tietoa todellisuudesta. Vasta kun opimme elämään Jutussa, elävässä todellisuudessa voimme todella sanoa tietävämmme jotain, mutta tämä tieto ei ole vangittua vaan elävää tietoa. Sitä ennen kaikki tietämämme ja kokemamme asiat ovat hypoteeseja, mahdollisuuksia.

Sunnuntai

*Sunnuntaina koin rauhaa.
Siihen minua kehottivat kaikki.
Ensin ympärillä oleva luonto.
Toiseksi taivaankaaren korkeus.
Kolmanneksi lähellä olevat ystävät
ja neljänneksi sisäinen ääni.
Ääni, joka lämmitti mieltäni
koko päivän.
Silloin päätin etsiä hengen rauhaa.
Tuskin maltan odottaa ensi viikkoa.*

Matti Koskinen

Yhteistyöryhmän 21. kevätseminaari

ITSENÄISYYDEN KAUNEUS

Lauantaina 22.4.2017 klo 11–16.30
Ruusu-Ristin Sali
Merimiehenkatu 31, 00150 HELSINKI

TERVETULOA

Oviraha 5€ sisältää kahvi ja teetarjoilun
Seminaari on saanut avustusta KULMAKOULUSÄÄTIÖLTÄ

OHJELMA

Juontaja Pirjo Aalto

- 11.00 Nocturne / säv. Jean Sibelius, Pirkko Saarnio, huilu
- 11.10 **ITSENÄISEKSI IHMISKUNTANA**, Liisa Kaukoniemi
- Etydi F-molli/säv. Marcel Moyse, Pirkko Saarnio, huilu
- 12.00 **OLEMMEKO KALEVALAN KANSAT?** Jarmo Anttila
-keskustelua alustuksen pohjalta pienryhmissä
- 12.45 **VAPAA ITSENÄINEN YKSILÄ**, Henry Sajo
-keskustelua alustuksen pohjalta pienryhmissä
- 13.30 **KAHVI JA TEE TAUKO**
- 14.15 Tie / säv. ja san. Aura Piekkola, Aura Piekkola, kitara ja laulu
Kynnyksellä / säv. ja san. Aura Piekkola, Aura Piekkola, kitara ja laulu
- 14.30 **ITSENÄISENÄ YHDESSÄ**, Sinikka Juntura
-keskustelua alustuksen pohjalta pienryhmissä
- 15.15 **TULEVAISUUDEN SUOMI**
-keskustelua ja visiointia pienryhmissä
- 16.00 Pitkää iltaa pitkin
Niiden Takana
Liikun läpi pellon
Lihava kuu
/säv. ja san. Joonatan Turkki, sov. Hermann Turkki
Hermann Turkki orkesteri: Hermann Turkki, Joonatan Turkki,
Taneli Kainuulainen, Juhan Östman, Heikki Turppo,
Markus Kankkonen, Tuukka Perhoniemi ja Topi Vanhatalo
- 16.20 **PÄÄTÖSSANAT**, Pirjo Aalto

Ikuinen elämä

len kuluneen vuoden aikana osallistunut moneen kirkolliseen siunaustilaisuuteen, joissa ikuisuuteen siirtyneelle lausutaan tähän tapaan: ”maasta sinä olet tullut ja maaksi sinun pitää jälleen tulla. Jeesus Kristus, vapahtajamme herättää sinut viimeisenä päivänä ”.

Miksi herätä vasta silloin? Viimeistä päivää kun seuraa yö. Maailmojen luhistuminen, pralaja kuten hindut sanovat. Vai tarkoitetaanko, että herätään uuteen maailmaan, uuteen luomispäivään.

Kansankirkkomme kertoo kuolevien siirtyvän ajasta ikuisuuteen. Ajatellaan, että aika syntyi ensimmäisenä luomispäivänä valon mukana ja että ikuisuudessa ei enää ole aikaa.

Ikuisuus on ääretön jatkumo

Kaksi tavallisinta sen esittämismuotoa ovat häntäänsä pureva käärme, joka meille on tuttu Teosofisen Seuran ja Ruusu-Ristin merkkien uloimpana symbolina ja 8-numeron kiertokulkua kuvaava liike.

Bhagavad-Gita on yksi vanhimpia yleisesti tunnettuja hindujen pyhiä kirjoja, se kertoo myös maailmojen syntytavasta.

Ikuisuus käsitetään siinä maailmankaikkeuden sisään- ja uloshengityksenä. Kaikki palaa alkuunsa toteutettuaan ensin itseään kaikilla olemisen tasoilla kaikin mahdollisin tavoin.

Kirjassa ihmisen ja jumaluuden välinen keskustelu on joogaa. Siunattu Herra sanoo Brahmaan olevan Korkein Olemus, kaiken elävän siemen.

Luvussa ”Katoamattoman Korkeimman Iäisen Jooga” sanotaan:

”Kaikki maailmat syntyvät ja jälleen katoavat. Näkyväisen luonnon yläpuolella, alla ja takana löytyy toinen näkymätön, henkinen, katoamaton luonto, vaikka kaikki luotu katoaisi.” Tätä näkemystä vastaan tieteelläkään ei liene sanottavaa, kun pimeä aine on useimmille tuttu käsite. Ajatus on lausuttu jo tuhansia vuosia sitten.

Joka elämässään keskittyy tämän Korkeimman tahdon täyttämiseen, hän palaa tähän alkulähteeseensä. Ikuinen elämä saavutetaan siis jatkuvalla yhteydellä korkeimpaan olemukseen. Eikä elämällemme ole alkua tai loppua, jos kerran olemme ikuisia.

Teosofia on levittänyt länsimaillekin vanhaa käsitystä jälleensyntymisestä. Kuinka elämän tarkoitus olisi kehittyminen ja uusien muotojen etsiminen olojen muuttuessa. Että monadi, entiteetti, yksilöllisyys miksi sitä sanottaneenkin pyrkii aina kehittymään, siihen on rakennettu jokin sisäinen ohjeistus, jota se haluaa noudattaa. Joku meistä uskoo, että se on omatunto. Toinen ajattelee, että on jokin täydellisyys johon pyritään.

Tekojemme seuraukset vetävät meidät tänne uudelleen ja uudelleen - ja jonkinlaisen henki-

sen sukulaisuuden perusteella ne aina löytävät meidät.

Persoonansa kehittäjä erottautuu muista. Yksin oman Jumalansa kanssa pahuutta vastaan taisteleva taistelee itse asiassa ympäröivää maailmaa ja muuta elämää vastaan. Tähän ovat sortuneet monet vilpittömät askeetikot. On etsittävä asioihin uusi näkökulma. Tällainen tarjoutui minulle yllättäen, kun fyysikko Pertti Kärkkäinen kysyi Gnostikkojen luentotilaisuudessa:

Voisivatko hengellinen kasvu ja kvanttifysiikka tarjota jotain toisilleen?

Ja esitti mielenkiintoisia näkökohtia. Evoluutioteoria esittää biologisessa mielessä elämää itseään kopioivana. Kopioista valikoituu olosuhteisiin toimivin, joustavin ja kestävin muoto. Nämä muodot sitten levittävät informaatioita ja kehitys kehittyy kuten sanotaan.

Mikä on evoluution päämäärä? Onko sillä selkeää? Onko meidät ehkä ohjelmoitu alunperin jatkamaan kiertokulkua, kunnes täydellistymme? Elämän tarkoituksen etsiminen pitää meidät toki liikkeellä.

Nyt kvanttifysiikka raottaa meille uudenlaista suhtautumista jatkumoihin. Siinä on todettu olemassaolojen kietoutuvan toisiinsa, lomittuvan. Tämän ymmärtää hyvin karman ja dharman käsitteitä pohtinut.

Kaikki elämä on jatkuvassa yhteydessä galaksista toiseen, maailmakaikkeuden äärestä toiseen. Olemassolo onkin yhteinen.

Ne meistä, joilla on tällainen näkymätön yhteys johonkin läheiseensä, ovat aina kokeneet

tämän todeksi. Arkipuheessa viljelty sanonta ”sama aaltopituus” on totta. Kvanttifysiikassa puhutaan ”mahdollisuuksien aalloista”. Havaittu mahdollisuus etsii toteutustaan ja muuttuu tapahtumaksi kun se tiedostetaan.

Vain tietoisuus voi kaapata
mahdollisuuksien aallon.

Tietoinen ajattelu ja pyrkimys ovat siten kehityksemme edellytyksiä, vain siten saamme otteen ideasta tai mahdollisuudesta.

Edison on sanonut: Minä en ole koskaan keksinyt mitään, universumi on ne antanut minulle. Jokainen muistaa Jules Vernen seikkailukirjat, joissa hän hahmotti hausalla tavalla tulevaisuden maailmaa ja sen keksintöjä. Leonardo da Vinci luonnosteli lentokonetta satoja vuosia ennen sen toteutumista. Meille kaikille on mahdollista nähdä tulevaisuuteen ja sen mahdollisuuksiin kaappaamalla aaltoja jotka koskettavat meitä.

Tietoisuutemme ei voi olla peräisin materias-
ta, koska saamme kosketuksen näihin aaltoihin jo silloin, kun ne ovat vasta
mahdollisuuksina.

Tiedekin on pääsemässä ikuisen elämän jäljille niin avaruutta tutkimalla kuin genetiikan ja kehittyvien tietojärjestelmien avustuksella.

Tiedetään jo että fyysisiä maailmoja syntyy ja kuolee jatkuvasti, tähtisumut tiivistyvät ja törmäyksissä ja räjähdyksissä sinkoutuu ainehiukkasia jotka sitoutuvat uudelleen ja uudelleen aina moninaisemmiksi yhdistelmiksi. Elämä on todellakin vain olotilojen muutosta täynnä aina uusia mahdollisuuksia.

Me itsekkin olemme tällaisia vetovoiman avulla tiivistyneitä mutta vain hetken ajan koossa pysyviä kappaleita.

Kappale sinänsä on harhaa

Vain atomien kiihkeää liikuntaa, solujen syntymää ja kuolemaa. Eivät atomitkaan ole kappaleita. Tiedämme jo olevan monia energiatasoja ympärillemme kietoutuneina, maailmoja joita emme näe, mutta jotenkin aistimme. Monet kehittämämme tekniset välineet niitä jo aistivat. Monet eläimet ovat hyvinkin tietoisia näistä asioista.

Mahdollisuuksia näissä aalloissa on siis monta. Mitä tapahtuu niille aalloille, joita emme valitse? Valitseeko ne joku toinen? Menevätkö ne hukkaan ja romahtavat, kuten toteutumattomat unelmamme? Nehän ovatkin juuri niitä ideoita joihin emme tarttuneet.

Tavattoman viehättävä tieteen toteama seikka ovat kvanttihyppy.

Ilman välitilaa hetkessä
tapahtuva edistyminen,
siirtyminen tasolta toiselle.

Kvanttiaallot muodostuvat hiukkasista, aaltojen jatkuvuus ei ole säännöllistä, sillä paikallisuudella ei enää ole merkitystä. Hiukkaset kommunioivat keskenään ajasta ja paikasta riippumatta. Elektroni hypähtää radalta toiselle ja saattaa kehittää valoilmion jota kutsutaan fotoniksi. Siirtymäaikaa ei ole lainkaan, hyppy ylittää valonnopeuden. Elektroni ei ole hetkeäkään ratojen välisessä avaruudessa. Kuulostaa aivan inspiraatiolta tai valaistumiselta. Luovien ajatusten syntyminen toimii samalla yllättä-

vän muutoksen periaatteella. Uudet mahdollisuudet tulevat aaltoina. Mitä sitten lähдемme toteuttamaan, on kuitenkin aina tietoinen valintamme.

Voisimme ajatella että todellista valinnanvapautta on vain paikasta ja ajasta riippumattomassa ajattelussa.

Tässä haluan viitata kesken kaiken Pekka Ervas-tin opetuksiin henkisistä todellisuuksista. Miten oikeaa käsitystä asioista ei voi saada tutkimalla alhaalta ylöspäin, aineesta aineettomaan, siten kuin tiede tähän asti on toiminut. Elämän lakien sisäinen tunteminen syntyy kyvystä nähdä ”ylhäältä”. Muistatte Bhagavad – Gitan kuvauksen Jumalan vaikutuksesta koko luomakuntaan. Meidän olisi saatava yhteys tähän hengen todellisuuteen nähdäksemme asioiden oikean laidan.

”Kenelle iäinen puhuu, vapautuu monista arveluista” sanoi jo Tuomas Kempiläinen satoja vuosia sitten. Tarkoittaa, että kaiken toimintamme tulisi perustua vakaumukseen, henkisen tietoon elämän periaatteista.

Olisiko mietiskelystä ja
joogafilosofiasta apua kvanttifysiikan
ilmiöiden ymmärtämiseen?

Fyysikko Kärkkäinen viittasi mietiskelyn aikana tapahtuviin muutoksiin tajunnan tiloissa, tutkimuksissa on voitu nämä muutokset todentaa.

Mitä tapahtuu kun en ajattele mitään? Kohdistanko ajatuksen kuitenkin johonkin? Tavallisen ihmisen keskittymiskyky ei kestä minuuttiakaan.

Jos joogi hakee yhteyttä romahtavien maailmojen taakse, kaikkein oleellisimpaan, yhteen, liittyy siihen ajattomuuden tunne. Mennyt ja tuleva ovat aina läsnäoleva nyt.

Keksinnöthän usein syntyvät ikääkuin vahingossa, ei ole tiedetty mitä etsitään tai lopputulos on täysin päinvastainen kuin odotettu.

Kvanttifysiikka asettaa meidät samalle viivalle muun luonnon kanssa.

Nyt tiedämme, että elämä sinänsä on älykäs, jokainen solukin etsii sopivan tehtävän ja sen ratkaisun. Maailmassa selviytyminen edellyttää kommunikointikykyä ja haasteiden ratkaisukykyä kaikelta elävältä. Kasveillakin on itsesuojeluväistoa, ne kehittävät tarvittavan ulkonäön ja kemialliset yhdisteet joita tarvitsevat oman lajinsa menestymiseen. Ne viestivät kumppaneilleen, varoittavat vaaroista. Kuinka jokainen laji kehittää itselleen tarpeelliset aistit ja suojelumekanismit. Harmillista on, että eläinmaailma joka seuraa kehitystämme, on saanut jo luonnolta aistit jotka päihittävät meidät mennessä. Mitä on puhuttu ihmisen yliveraisuudesta muuhun luomakuntaan nähden, ei ehkä fyysisesti pidä paikkaansa.

Paljon kehittymisen varaa on kun nähdään, kuinka kehnosti noudatamme luonnonlakeja. Luulemme olevamme niiden ulottumattomissa älyllisinä olentoina. Tulevat luonnonmullistukset muistuttavat meille, että muitakin suunnitelmia saattaa olla kuin omamme.

Kun asettuu oman elämänsä sivustakatsojaksi, edes hetkeksi itsensä ulkopuolelle, osaa nähdä asiat oikeammissa mittasuhteissa.

Saksalainen runonpötkä lapsuuteni koulukirjassa kertoi;

"So ist es im Lande der Zwerge, Ameisenhaufen sind da Berge. Dickste Baum ist dünn wie ein Haar, ein Augenblick ist da ein Jahr."

Kääpiöiden maassa muurahaiskeotkin ovat vuoria. Paksuin puu on ohut kuin hiuksien silmänpää on siellä vuosi.

Pitäisi aina muistaa, kuinka kaikki on suhteellista, suuruus, pienuus, aika. Nyt kun osaamme nähdä elämän monimuotoisuuden.

Päiväperhosen elämäankaari voi olla tapahtumarikas vaikka se meistä näyttää pieneltä hetkeltä.

Koska suuri elämä antaa mahdollisuuden aina uusien muotojen ilmenemiselle, meidän tehtävämme on antaa niille mahdollisuus.

Jokainen taiteilija tietää, että teoksen valmistuttua sille jää sen oma arvo, mutta taiteen tekijä itse etsii jo uutta ilmennettävää, jotakin joka vasta etsii muotoaan. Joku voi pitää teosta täydellisenä mutta se on vain hänen henkilökohtainen käsityksensä.

Jeesus nasarealaisen ihmeellinen huomautus Vuorisaarnassaan ”Olkaa siis te täydelliset niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” jatkuu kuvauksella kuinka tämä onnistuu:

”Hän antaa aurinkonsa nousta niin hyvälle kuin pahoille ja lähettää sateen niin hurskaille kuin jumalattomille”. Luokittelu ja lajittelu eivät kuulu jumaluuden toimintatapoihin.

Johanneksen evankeliumin Logos on se, jonka kautta kaikki on syntynyt.

Ja kaikki jotka ottivat hänet vastaan saivat oikeuden tulla Jumalan lapsiksi. Siis osallisiksi ikuisuudesta. Vanha kreikan kielen sana Logos on monikkomuoto ja merkityksessään Luoja-jumalat. Maailmankaikkeuden järjestelmissä on monentasoisia luojia ja me ihmiskuntana olemme yksi luojien taso. Mutta millaisia?

Elämä antaa meille mahdollisuuden aina uuteen muotoon. Emme kuoltuamme mene minnekään sillä elämme jo nyt ikuisuudessa, jo nyt olemme henkiolentoja.

Ellen sitä tajua, esteenä on oma rajallisuuteni. Omasta persoonasta irti päästäminen auttaisi näkemään edessä olevat mahdollisuudet.

Me uudistumme joka hetki kun solumme syntyvät ja kuolevat jatkuvasti, ottavat paikkansa olemuksemme toiminnoissa ja sitten ajan tullen luovuttavat paikkansa seuraavalle. Nöyrästi ne ryhtyvät siihen tehtävään, jossa työntekijää tarvitaan. Paitsi syöpäsolut jotka haluavat vain kasvaa ja vahvistua. Niiden ego vain paisuu ja vie tilaa toisilta eikä suostu yhteisiin päämääriin. Kuka sanoikaan ”viljanjyvän on

ensin kuoltava tuottaakseen uutta elämää”. Viisas solu osaa luopua tehtyään tehtävänsä.

Ruusunristiläisten rakastama Vuorisaarna sisältää kiinnostavia opetuksia käsitteestä ”taivasten valtakunta”. Käsitämme sen olevan olotila, johon voidaan päästä saamalla kosketus kaikkialliseen tietoisuuteen, Jumalaan.

Ensimmäiset ohjeet Vuorisaarnassa auttavat näkemään kanssaihmisemme oikeassa valossa.

Siinä neuvotaan; jos jokin asia sinua ärsyttää, et ole sen syitä ymmärtänyt. Jos omat ajatukset ovat epäpuhtaat, näet likaa sielläkin, missä sitä ei ole ja käsityksesi todellisuudesta vääristyy.

Olet ehkä saanut tai hankkinut värilliset silmälasit, joilla katsot maailmaa. Tai sinulla on taittovirhe, kuva ihmisyydestä vääristyy.

Ellet osaa olla itsellesi rehellinen, katsoa totuutta silmiin, et näe ketään muutakaan sellaisena kuin hän todellisuudessa on, et näe asioiden todellista arvoa.

Rohkeasti olisi lähdettävä tutkimaan sitä, mikä tuntuu vieraalta, mikä ei tunnu hyvältä ja etsittävä sen syyt ja tutustuttava siihen. Asenteessasi on vikaa, ei maailmassa.

Me itse rakennamme omat vankilamme sen lisäksi että rakennamme niitä koko ajan toisillemme ja vaadimme heitä pysymään asettamissamme rajoissa.

Ajatelkaa valtioiden rajoja ja niiden vartiointia, muureja jotka estävät kanssakäymistä ja

vain lisäävät ennakkoluuloja, kun emme näe rajan takana olevaa elämää.

Tiedätte kuinka Afrikassa siirtomaavallat vetivät viivottimella kartalle uusien valtioiden rajat ja rikkoivat monien heimojen yhtenäisyyttä. Euroopassa on kansoja jotka jakautuivat aikanaan kolmen jopa viidenkin valtion alueelle. Oli rautaesirippuja. Tänä päivänä pakolaisia on enemmän kuin koskaan, heille ei löydy tilaa missään. He ovat vääränlaisia. Pelkäämme bakteereja joiden toiminnasta olemme riippuvaisia. Häpeämme nykyistä raakaa sodankäyntiämme ja siirrymme hyökkäämään tietoverkkoja vastaan, kybersodankäyntiin. Estämme muiden edistymistä. Sodissa ei tunnetusti ole voittajia. Miksi sodimme elämää vastaan?

Vuorisaarnan toinen osa kuvaa sitä lakia joka vallitsee henkisessä todellisuudessa

Kristillinen kirkko on menneinä vuosisatoina vaalinut käsitystä hyvän ja pahan ikuisesta taistelusta. Tiede on käsitellyt sitä aineen ja hengen vastakkainasetteluna. Nykytiede on astumassa tuon keinotekoisien rajan yli.

Ei aine ole paha, me emme vain
osaa sitä käsitellä

Pahaa voi olla epäonnistunut yrityksemme, virheelliset käsityksemme. Jotkut pitävät vanhemista pahana. Onko muodon muutos paha, kun joka päivä solujamme syntyy ja kuolee, siinä me itse joka päivä synnymme ja kuolemme.

Jeesus nasarealainen ehdottaa että
luopuisimme uskosta pahaan,
luopuisimme rangaistuksista
jotka eivät poista epätäydellisyyttä

Muistan kuinka nuorena Ruusu-Ristiin liittyessäni minulta kysyttiin mikä Vuorisaarnan ohjeista oli minulle tärkein.

Vastasin nuoruuden kirkasotsaisuudella: Rakasta kaikkia. Helpommin sanottu kuin tehty. Perustelin tätä käsitykselläni, että ellen toimi rakkaudesta, työni tuloksilla ei ole arvoa, rakkaudettomuus ei kanna hedelmää - niinhän on tapana sanoa. Minulla täytyy olla oikea inhimillinen motiivi. Kuinka osaisin osoittaa rakkauttani Jumalaan muulla tavoin kuin rakastamalla Hänen luomakuntaansa, elämää?

Eino Leino teoksessaan "Alla kasvon kaikkivallan" Epilogissa sanoo:

"Nyt en ole enää yksin. Tunnen olevani rakastettu ja kelpaan sellaisena kuin olen. Täällä ei ole ylempiä eikä alempia, vain vertaisia. Meidän rakkautemme on rajaton ja etsimme toisistamme yhä uusia ihailun ja rakastamisen mahdollisuuksia. Ja koska olemme rajattomia, ei meiltä koskaan lopu antamisen ja saamisen mahdollisuudet. Koska olemme tulleet eri teitä, meillä on paljon kertomista toisillemme. Eikä kokonaisuutemme muutu vaikka toisia tulee ja toisia menee. Meillä ei ole vastakohtia. Meille hartaus on vain halu hukkoa johonkin itseämme suurempaan."

Lainaukseni on tiivistelmää epilogin alusta.

Onko tämä sitä taivasten valtakuntaa, johon meillä on mahdollisuus jo eläessämme? Aina-kin Eino Leinolla on ollut.

Valaistuminen on ilmiö jota pidetään niin vaikeana saavuttaa, vaikka se on vain avautumista suuremmalle minuudelle, itsensä unoh-

tamista suuremman kokonaisuuden hyväksi. Tavoittelemme elämänonnea monin eri tavoin. Ajanmittaan huomaamme, että tarvitaan asenteen ja mielenmuutos. Jos takerrumme johonkin päämäärään, se sitoo meitä huomaamasta kaikkia elämän antamia mahdollisuuksia, vihjeitä toisista vaihtoehdoista. Annetaan elämän tulla eteemme ilman ennakko-odotuksia ja vaatimuksia.

Onko taivaita eri tasoisia kuten Dante ja muutamat muut ovat kertoneet? Ehkä aikanaan saamme tietää. Mitä pidetään vihkimyksenä on jokin paljon suurempi ja pysyvämpi muutos kuin hetkellinen kokemus. Ervasti puhui psykologisista kokemuksista jotka edeltävät tätä suurta muutosta. Niitä tapahtui valveminämme, tunnemaailmamme ja ajatustemme alueilla. Unessa vietetty aikamme muuttuu myös.

Paikallisuuden merkitys tulee yhteiskunnassamme katoamaan, kun yhteinen tietoisuus lisääntyy. Näin on jo tapahtunut viestinnän saralla. Siellä myös uudet vaarat odottavat.

Tietoinen ajattelu tulee olemaan kaiken muutoksen perustana, eivät pelkät fyysiset kokeet. Nykyinenkin tietomäärä olisi vain saatava koko ihmiskunnan käyttöön.

Mietiskely tulisi varmaan lisätä peruskoulun oppimäärään. Ja ainakin henkisten järjestöjen toimintamuotoihin. Keskittymiskykyä vaaditaan kaikessa tutkimustyössäkin. Meditaatio puhdistaa tunnetusti ajatuskulkujamme. Katolisella kirkolla on tässä taidossa pitkät perinteet jesuiittakoulujen muodoissa. He myös

käyttävät tahdonvoimaa tarvittavan vaikutuksen saamiseksi. Voidaan kysyä, onko tämä tahto Korkeimman tahto. Tapahtuuko Jumalan tahto maan päällä?

Patajalin joogasutrat taas edustavat itämaista menettelyä. Hiljentynyt mieli antaa hengen kuiskeille mahdollisuuden tulla kuulluiksi.

Idän Zen-buddhismin mielenrauha ja sisäinen näkemys pitävät pyrkimystä buddhuuteen egoismina. ”Ainoa erotus Buddhan ja tavalisen ihmisen välillä on se, että toinen tajuaa sen ja toinen ei.”

Meditointi avaa kvanttihypylle, uudelle näkemykselle tilaa. Se ei sinänsä niitä
tuota

Vaikka suuri valaistuminen antaisi odottaa itseään, jo mielenrauha joka täyttää olemuksen, on valtava palkinto ja onnen lähde. Jos mieli ei anna rauhaa, se vielä vaatii itselleen ja persoonallisuudelle palkintoa, se ei pyri korkeimman johdatukseen. Eino Leino sanoi kaiken tahtomisen aiheuttavan tekoja, joista sitten seuraa karmaa, olkoon se hyvää tai huonoa, seuraukset tuovat meidät tänne uudelleen ja uudelleen. Hän muistutti:

”Kukin meistä on osa maailman sielusta
ja silti kokonaisuus, kukin meistä
on ääretön.”

Schän tarkoittaa, että

Jumaluus kuuluu kaikille ja kaikki
elämä jumaluudelle

Kosmisen tajunnan kokemus jota sanotaan valaistumiseksi on myös tieto kuolemattomuudesta. Jeesuksesta kerrotaan, että hän näki tai vaan aukenevan.

Kvanttifysiikan tutkimus edellyttää materiasta riippumatonta tietoisuutta, se avaa mahdollisuuksia yhteisen tietoisuutemme avartamiseen. Toisiinsa vuorovaikutuksessa olevat kietoutuvat ja lomittuvat toisiinsa, muodostavat yhteisen olemassaolon. Mitä kertovat kvanttiaallot, jotka meitä koskettavat? Ehkä jonkun läheisemme lähettämää viestiä, rakkaudenosoitusta tai alitajuntamme vastaanottamaa tiedotusta jota tarvitsen, varoitusta.

Kaikki henkistä todellisuutta kokeneet tunnistavat toisensa vaikkapa toiselta puolen maapalloa. Yhteinen ajattelutapa sitoo niin, että pitkälle kehittyneitä voidaan kutsua näkymättömäksi veljeskunnaksi. Mahdollisuuksien aallot ovat käytettävissänne. Joogafilosofian monet suuntaukset tuottavat erilaisia tuloksia, niitäkin olisi pyrittävä syvällisemmin ymmärtämään.

Persoonallisuuden kuolemattomuus tarkoittaa mielestäni muodon pysähtyneisyyttä. Ajantittaan mahdoton olotila aineen maailmassa.

Tietoisuus taas ei rajoitu fyysiseen persoonallisuuteen vaan voi ulottua kaikkialle.

Tärkeintä on kaiken elämän yhteenkuuluvuus, se on nyt tieteellisesti todistettu.

Yhteen vaikuttamalla vaikutamme kaikkeen. Yhdessä olemme ikuisia ja elämme kaikessa, yksin vain kuolevaisia.

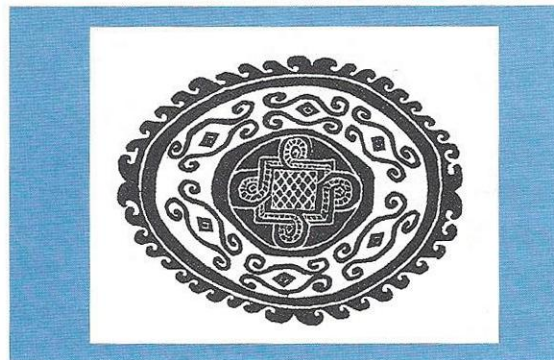
Lähteet:

Joh ev 1:1-14

Matt ev 5:45,48 Bhagavad-Gita: 8.luku

Pekka Ervast: Jeesuksen salakoulu

Pertti Kärkkäinen: luento 11.12.2016 Gnostisessa Seurassa Deepak Chopra: Salaisuuksien kirja

Nyt annan sydämeni puhua

Nyt alkaa toteutua se, jonka olen uskonut tulevan, jota olen odottanut ja ennustanut. Nyt kaikki omin silmin näemme, että uusi päivä koittaa Suomelle - Euroopalle - koko ihmiskunnalle. Nyt on ajan kohdussa äärettömiä hyvän mahdollisuuksia, nyt kysytään Suomen kansalta, Venäjän kansalta, kaikilta Europan kansoilta: osaatko ottaa tilaisuudesta vaarin?

Enkä saata muuta kuin rukoilla ja rukoilla, ettei olisi ollut turha niiden työ ja niiden tuska, jotka ovat kulkeneet syvimmän epätoivon gehennassa, jotka ovat olleet tuomitut elävinä astumaan voimattomuuden, kykenemättömyyden ja äänettömyyden hautaan. Heidän lukumääränsä on suurempi kuin kukaan aavistaa, ja heidän hiljaisten huokaustensa lukemattomuus poistakoon sokeuden toistenkin silmistä. Sillä nyt on ylösnousemuksen päivä koittanut.

Kun Suomen kansa nyt ajattelee, millä ihmeellisellä tavalla se on voittanut takaisin vapautensa, vieläpä suuremman ja kauniimman vapauden kuin sillä ennen on ollutkaan, täytyy sen tuntea riemua uhkuvaa kiitollisuutta kohtaloa kohtaan. Oikeutta on sittenkin maailmassa! Mutta yhtä rauhallisena kuin Suomen kansa kantoi pimeiden aikojen raskasta taakkaa, yhtä rauhallisena se nytkin ottaa vastaan myötäkäymisen lahjan kohtalon kädestä. Ja sille kansalle, jonka voitokas taistelu pimeitä voimia vastaan toi Suomellekin vapauden, sille kansalle Suomi ojentaa lujan ja vilpittömän veljeskäden. Suo-

men kansan sydän pysyy kovuudelle, vääryydelle, sorrolle kylmänä, mutta osoita sille rakkautta, oikeutta ja inhimillisyyttä ja sen sydän on voitettu ainiaaksi. Suomen kansa on uskollinen ystävä.

Kuinka monen suomalaisen sydän nyt uhkuu halusta auttaa venäläisiä veljiä! Mitä voimme heidän hyväkseen tehdä, millä edistää yhteistä asiaamme? Nyt meillä on yhteinen päämäärä: veljeyden, vapauden, valon voitto maailmassa! Luokaamme katseemme ihanteihimme!

Sotalaitos, asevelvollisuus, seisova armeija ja aseistettu rauha on Suomen kansan hengelle vieras. Ei yksin sen tähden, että ihmiskunnan suurimmat vapahtajat, Kristus ja Buddha, ovat olleet kaikkea verenvuodatusta ja väkivaltaa vastaan, vaan ennen kaikkea sen tähden, että Tolstoin lailla Suomen kansa uskoo sotalaitoksen olevan suurimpana syynä kansojen onnettomuuteen. Ja minkä tähden semmoinen rauhan profeetta kuin Leo Tolstoi olisi syntynyt Venäjälle, ellei Venäjän kansan hengessä piile sama rakkaus rauhalliseen elämään ja rauhalliseen työhön? Venäjän kansa tuntee epäilemättä samalla tavalla kuin Suomenkin kansa, että sota on syntiä, rauha ainoa luonnollinen tila ihmisten ja kansojen kesken. Valtioiden tulisi elää liitossa keskenään eikä sotajalalla. Eivät kansat sotaa tahdokaan, vaan huonot hallitukset. Mutta huonot hallitukset kukistuisivat pian, ellei niillä olisi sotajoukkoja käskettävinään.

Suurin työ, minkä Europan kansat voisivat tehdä ihmiskunnan onnen puolesta, olisi noudattaa Bertha von Suttnerin neuvoa: "aseet pois!" Ihana olisi se päivä ja ikimuistettava, jolloin Europan kansat päättäisivät luopua vallan tavoittelusta ja toisten sortamisesta, seisovista armeijoista ja keskinäisten sotien mahdollisuudesta, jolloin he yhdessä pyhästi lupaisivat elää veljinä keskenään ja tunnustaisivat kaikille, niin pienille kuin suurille kansoille samat elämisen ja olemisen oikeudet ja vapaudet.

Venäjän henkevä ja suurpiirteinen kansa on ottanut ensimmäisen askeleen tähän suuntaan. Älköön olko turha Venäjän kansan jättäilytyö. Seuratkooot toiset Europan kansat esimerkkiä, heittäkööt hekin ikeet hartioiltaan, vapautukooot, valistukooot, veljistykööt.

Ei Suomenkaan asema tässä kysymyksessä ole merkityksetön. Onhan Suomi elinvoimainen sivistyskanssa, jonka sana paljon painaa eurooppalaisessa vaa'assa, jos Suomi läheisessä liitosaan Venäjän kanssa on Venäjän ohjaavana ja arvostelevana omanatuntona, joka sydämehtään kannattaa ja tukee Venäjän kaikkia hyviä pyrkimyksiä. Kun nyt Suomen valtiopäivillä - ainakin sodan loputtua - tulee kysymys asevelvollisuus- ym. asioista, on suuresta merkityksestä, että Suomen kanta kysymyksessä on mahdollisimman kaukonäköinen ja selväpiirteinen. Suomen pitäisi jyrkästi edustaa rauhan kantaa, voimakkaasti kannattaa yleiseurooppalaista aseiden riisumista. Järjetöntä olisi, jos Suomi olisi ajan hengelle niin vieras, että se omasta vapaasta tahdostaan palaisi entiseen asemaansa asevelvollisuuskysymyksessä, edes odotta-

matta suuria ratkaisuja Europan näyttämöllä. En ymmärrä paljon käytännöllistä politiikkaa enkä koskaan ole siihen sekaantunut. Poliitikoitsijat ovat mielestäni liiankin usein vailla ehdottoman selväpiirteisiä ja vakavia siveellisiä ja oikeuskäsitteitä. Poliittista vehkeilyä ei tarvita ollenkaan, jos kansojen johtajilla on rehelliset, vilpittömät ja epäitsekäät, s. o. kaikkien parasta tavoittelevat tarkoitukset ja päämäärät. Vehkeily syntyy syrjävaikuttimista.

Kun ajattelen nykyhetken tapahtumia, kuvastuu mieleeni, kuinka erilaisiin suuntiin tapahtumat voisivat kehittyä, jos vain sattuma johtaisi maailmaa. Me jotka nautimme vallankumouksen siunauksista, toivomme tietysti, että Saksan kansa empimättä noudattaisi Venäjän jaloa esimerkkiä. Toivottavasti kohtalokin niin säättää. Ranskalaisen sananparren mukaan kuitenkin "odottamaton aina tapahtuu". Saamme sen tähden ottaa lukuun senkin mahdollisuuden, että Saksa vielä itsepintaisesti jatkaisi tuhoisaa sotaansa yksinvaltiuden puolesta. Ja jos silloin Suomikin joutuisi sen toimintapiirin sisäpuolelle, jos Saksan sotavoimat lähenisivät Suomen rantamaita, mikä silloin jäisi Suomen kohtaloksi? Mitä Suomen kansan silloin tulisi tehdä? Tällä hetkellä on ainakin yksi asia eittämättömän varma: meidän täytyy täydellä luottamuksella antaa venäläisten valtiomiesten ohjata asiain kulkua.

Toivokaamme kuitenkin, ettei meitä aseteta näiden äärimmäisten vaikeuksien eteen. Toivokaamme, että Saksan kansa vapauttaa itsensä yksinvaltiudesta. Toivokaamme, että kohtalon käskystä tämä julma sota kohta loppuu. Toivo-

kaamme, ettei sota lähene meidän rantojamme. Mitä hyötyä olisi yhä uusien maiden ja kansojen hävittämisestä?

Ja jos me Suomessa vakavasti käymme työskentelemään uuden ajan aatteiden ja ihanteiden puolesta, jos me sisäisissä oloissamme yksimielisesti käymme suuria parannuksia toimeen panemaan, jos me luovumme pikku riidoistamme ja pyyteistämme, jos me todella epäitsekäästi tahdomme antaa kaikkemme kansamme onnen, isänmaamme ja ihmisyyden puolesta, silloin kohtalo ehkä säästää meidät sodan tuhoista ja turmioista.

Kuinka me suomalaiset sentään olemme kylmiä ja hitaita! Orjan merkki ei helposti otsastamme häivy. Olin eilen läsnä kansalaisjuhlassa Kansallisteatterissa. Siellä oli puheet ja lausunnot, soitot ja laulut: porilaisten marssi, maamme laulu, marseljeesi . . . Tunnelma ei kuitenkaan korkealle kohonnut. Puheet tuntuivat kalpeilta ja aroilta, yleisö yllätetyltä ja hämmästyneeltä. Toinen puhujista osui oikeaan huudahtaessaan: onko unta tämä aika, jossa nyt elämme - tulemmeko vielä katkeraan todellisuuteen heräämään!?

Kenraalikuvernöörin aitiossa näkyi kaksi Suomen ystävää: kenraalikuvernöörin apulainen paroni S. Korff ja amiraali Maksimoff. Kun jälkimäinen ohjelman loputtua kääntyi yleisön puoleen ja lämpimästi huudahti: eläköön Suomi! silloin yleisönkin rinta paisui ja sydäntä ja tunnetta oli ilmassa. "Eläköön" huudettiin, käsiä taputettiin ja nenäliinoja huiskutettiin, mutta kenenkään huulilta ei kuuluvasti kaikunut se eläköön huuto, joka kyllä monen sydäimestä kielelle nousi - huuto: "eläköön Venäjä!"

Eläköön vapaa ja veljellinen Venäjä!" . . . Niin hitaita me olemme . . .

Ellen erehdy, on meidän työväenpuolueemme yhteiskunnallinen ja valtiollinen ohjelma juuri se ohjelma, jota kannatan. Minulla ei ole käsillä painettua ohjelmaa - kaipaan semmoista - mutta mikäli muistan sisältävät sen pykälät juuri niitä päivänselviä vaatimuksia, joita minullakin olisi, jos politikoitsijana toimis; ehkä olisin vielä radikaalisempi, en ainakaan miedompi. Kulkevathan sosialistiset ihanteet rauhan suuntaan vapauden, veljeyden, tasa-arvoisuuden merkissä.

Eräs kohta työväen ohjelmassa koskee esim. kirkon erottamista valtiosta: "uskonto on julistettava yksityisasiaksi". Valtiokirkon sijaan astuvat vapaat seurakunnat, liitot, kirkot kuten Amerikassa. Tämä on kansamme onnelle ja valistukselle niin tärkeä kysymys, ettei sitä mitenkään käy sivuuttaminen. Semmoinen suuri muutos on saatava aikaan. Suorastaan häpeällistä olisi vapaan kansan tyytyä kirkolliseen holhousvaltaan, joka "hengellisydestään" huolimatta turvautuu poliisivoimaan aineellisia etujaan ajaessaan. Entisinä "hyvinä" aikoina, jolloin maassamme vallitsivat "lailliset" olot, vainottiin eriuskolaisia ja lahkolaisia mitä julkeimmalla tavalla sakoilla, vankeudella jne. Kuinka voisimme toivoa, että vain ne ajat palaisivat? Ei, uusi aika vaatii laillisuutta ja järjestystä vallan uudessa muodossa, se vaatii, että kansalaisen omantunnon, lausumis-, kokoontumis- jne. vapautta turvataan ja suojataan kirkollistakin ym. väkivaltaa vastaan. Ja paras turva on siinä, että kirkko erotetaan valtiosta.

Silloin mekin Teosofisena Seurana heti olemme vapaat jättämään kirkon ja muodostamaan oman seurakuntamme. Ja ne suuret verot, jotka nyt vuosittain menevät meille persoonallisesti tarpeettomalle kirkolle, saamme silloin koota oman seuramme ja oman työmmme hyväksi, jotta kilpailu olisi vapaa "hengelliselläkin" alalla.

Ajattelen Suomen lippua. Kaikki olemme nyt iloinneet siitä, että "leijonalippu" on liehunut katoillamme: punainen lippu ja kultainen leijona. Onhan se kaunis, - ja kuitenkin se muistuttaa niitä vanhoja aikoja, jolloin ihailtiin ruhtinaallista valtaa ja mahtavuutta. Mitä suomalaista siinä ihailussa on? Eihän leijonakaan ole suomalainen vertauskuva! Me suomalaiset emme ihaile ulkonaista loistoa, mahtavuutta ja valtaa. Me ihailemme, rakastamme ja kunnioitamme sydämeistämme vain hengen herruutta, sanan mahtia, valon voimaa. Niin teemme, kun olemme itsellemme rehelliset, kun olemme omaa itseämme. Meidän sankarimme ovat tietäjiä, inhimillisesti yleviä mahtajia.

Leijonaa ei ole Kalevalassa. Kalevalassa on korkeintaan kotka. Mutta minkä tähden kotkanakaan tarvitsisi vaakunassamme ylpeillä? Onhan Kalevalassa toisia symboleja, jotka yhtä kau-

niisti ja ehkä vielä sattuvammin kuvaavat Suomen kansallista henkeä. Onhan kantele!

Miksei meidän vaakunassamme olisi kanteleen kuva? Kertoisihan se Suomen kansan uskosta kauneuden, taiteen, soiton, laulun, sanan, tiedon valtaan. Vaatimaton se olisi, mutta sisältörikas ja henkevä vertauskuva!

Entä värit! Eräässä kysymysillassa kysyttiin äsken: mitkä ovat Suomen värit? Vastasin siihen, että Suomen auran pohjaväri on sininen. Runollisessa intuitionissaan Topelius aavisti oikein: sininen on Suomen väri. Se on kansallisen itsemme korkeampi ja syvempi väri. Sen niin sanoakseni personallinen väri on pohjaltaan viheriä ja pinnalta myös punainen. Sanoisin sen tähden, että Suomen värit ovat sininen ja viheriä (valkoinen on tietysti syvimmällä kaikkien kansojen väreissä). Sininen ja viheriä yhdessä, sopivissa vivahduksissa, ovat silmälle sangen miellyttävät ja lepoiset.

Miksemme siis voisi ajatella sinivihreätä lippua, johon olisi kuvattu kultainen tai hopeinen (valkoinen) kantele. Ajatelkoot taiteilijamme tätä!

Huhtikuu 1917

Elämä

Miten määritellään Elämä? Itse määrittelisin Elämän (isolla E:llä) käsittävän koko Kosmoksen avaruudellisesta ääretömyydestä alkuhiukkastasolle. Elämä käsittää kaikki avaruuden olemassaolevat ja kuolleet tähdet ja galaksit sekä pimeät aukot, kaikki olennot eri olomuodoissaan; maapallolla ihmiset, kasvi- ja koko eläinkunnan aina alkuhiukkastasolle saakka, auringonvalon, maapallon meret, järvet, joet, lammet, pohjavedet, tulivuoret jne.

Entä mikä on Elämälle yhteistä eri tasoilla? – Värähtely. Avaruuden planeetat ja galaksit vuoroin etääntyvät, vuoroin lähestyvät toisiaan, maapallon merissä on vuorovesivaihteluita, sään vaihtelut ovat värähtelyä, nisäkkäät värähtelevät keskenään paritellessaan, bakteeritkin värähtelevät ja jakautuvat. Värähtelyä on myös hengitys, sisään ja ulos. Ajattelu on värähtelyä, joka siirtyy ympäristöön, vaikkei sanoisi mitään. Värähtelyä hyödynnetään vicstinnässä radiotaajuuksilla, joka sekin on paitsi tekniikkaa, myös luonnoneetterin, eli Kosmoksen hyväksikäyttämistä.

Elämälle on myös yhteistä syntymä ja kuolema. Koko Kosmoksessa tapahtuu syntymää ja kuolemaa joka hetki ääretön määrä eri tasoilla. Tarkastellaan vielä syntymää ja kuolemaa lähemmin maapallomme tasolla. Jokainen aamunsarastus synnyttää uuden päivän, joka kuolee illan pimeyteen. Kasvit yhteyttävät auringonvalosta ja saamastaan vedestä ja ilmakehään syntyy happea. Ilman auringonvaloa tuskin

olisi kasveja ja elämääkään maapallollamme. Kasvit syntyvät iduista lakastuakseen ajallaan lannoittaen maaperää. Eläin- ja eliöyksilöt syntyvät ja kuolevat kukin omalla tavallaan. Osalle maapallon eläinkunnasta toisen kuolema takaa oman ravintoketjun. Ihminenkin tappaa syödäkseen. Vegaanit, teosofit ja ruusuristiläiset kysyvät onko se oikeutettua.

Ihmislapsi henkäisee ensimmäisen kerran ja parkaisee syntyessään äidin kohdusta: Minne hän on joutunut? Sen jälkeen ihminen elää elämänsä läpi monine vaiheineen ja josain vaiheessa kuolee pois. – Tämäkö oli hänen elämänsä? Jos hänen elämänsä liitetään Kosmoksellisen Elämän aspekti, hän on tuon yhden elämänsä aikana ollut yhteydessä koko Kosmokseen ja jos on elänyt oikein, on tavoitellut säännöllisesti Jumalan / Kaikkein Korkeimman Ikuisen Totuuden sädettä. - Miten tätä tavoitellaan? Meditoimalla eli rukoilemalla poistaen ensin mielestä kaikki ajatukset ja omat itsekkäät toivomukset ja antamalla tuon jumalallisen säteen tavoittaa ihmisen. Raamattu määrittelee ihmisen Jumalan omaksi kuvaksi. Raamatun ja teosofian mukaan Jumala / Kaikkein Korkein on myös jokaisessa ihmisessä.

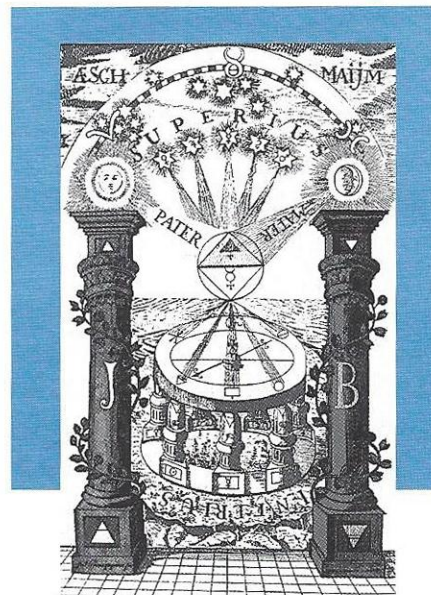
Mielestäni Kosmoksellinen Elämä mahdollistaa myös teeman paljon puhutuista lentävistä lautasista ja niiden vierailuista planeetallamme. On sula mahdottomuus ajatella niin rajoittuneesti, että elämää ei löytyisi oman maapallomme ulkopuolelta Kosmoksen kaikessa äärettömyydestä. Mitä todennäköisimmin

tämän korkeammin kehittyneen sivilisaation ominaisuudet eivät ole pelkästään teknistä, vaan myös henkistä tasoa. – Voidaankin kysyä, missä määrin tuo korkeampi sivilisaatio on nykyihmistä lähempänä jumaluutta? – Voidaanko ajatella, että he ovat ihmisiä tulevaisuudesta vierailulla menneessä ajassa? Mitä suuremmalla nopeudella liikkuu, sitä vähemmän vanhenee. Einsteinin suhteellisuusteorian mukaan valonnopeudella matkustettaessa ei tapahdu lainkaan vanhenemista.

Google: "Maan pyörimisliike on nopeinta päiväntasaajalla. Siellä maanpinnalla kehänopeus Maan akselin suhteen on runsaat 1650 km/h eli 463 m/s." Lähestymällä maapalloa sen liikettä vastaan säästetään Tellusta lähestyttäessä jo tuo 463 km/s päiväntasaajan kohdalla."

Tieteen Kuvalehti: "Toiseksi Maa kiertää jatkuvasti Aurinkoa 107 200 kilometrin tuntinopeudella. Lisäksi Linnunrata kuuluu paikalliseksi ryhmäksi kutsuttuun galaksijoukkoon, jonka painovoimapiste on jossain Linnunradan ja sen naapurigalaksin Andromedan välissä. Linnunrata kulkee kohti itseään suurempaa Andromedaa 470 000 kilometrin tuntinopeudella. Vaikutusta on myös sillä, että paikallinen ryhmä liikkuu 2 200 000 kilometriä tunnissa 150 miljoonan valovuoden päässä sijaitsevan valtavan massakeskittymän suuntaan. Alue tunnetaan nimellä Great attractor eli Suuri puoleensavetäjä. Sen sijaan universumin laajeneminen ei ole liikettä samassa merkityksessä." - Kukaan nykyihminen ei osaa arvailla, mihin nopeuksiin nuo lentävät lautaset yltävät ja minkä radan avaruudessa valitsevat Tellusta lähestyessään.

Ihmisen syntymä, elämä ja kuolema on teosofisessa mielessä jatkumo sielun eri elämiä, kunnes sielu on polttanut pahan karmansa ja päässyt lopulliseen kirkkauteen. Tämä jatkumo muodostaa kokonaisuudessaan yhden sielun Elämän. Kuolema on ihmisen sielulle portti uuteen elämään sen vietettyään taivaissa yksilöllisen ajan ensin kolmessa olomuodossa: astraali-, mentaali- ja kausaali-muodossa. Teosofisen näkemyksen mukaan taivasvaiheen jälkeen sielu etsii uuden ihmisruumiin, johon se jälleensynty. Jos ihmisen yksittäinen elämä on kevyttä ja helppoa, hän ei pysty kuluttamaan pahaa karmaansa paljokaan sen aikana. Jos elämä on täynnä kärsimyksiä ja vaikeuksien voittamista ja henkisiä haasteita, sielu kehittyy nopeammin. Sielun kehittyminen edellyttää, ettei ihminen katkeroidu vaikeuksien edessä, vaan ottaa niistä opiksi. Tavoitteena on sielun täydentyminen viisaudessa, tahdossa ja rakkaudessa.

Muinaissuomalaisten uskonto salaisten oppien valossa

Tässä kirjoituksessa tarkastellaan salaisten oppien avaimilla esi-isimme käsityksiä maailman synnystä ja elämän arvoituksista.

Sen, että muinaissuomalaisten meille jättämät runot eivät ole ainoastaan kuorta, huomaa se, joka on vaivautunut tutkimaan salaisia oppeja. Näissä sanoissa piilee henki, ja tuon hengen huomaa jo ensi silmäyksellä. Se, että heidän maailmankatsomuksensa on sukua hindulaisten, buddhalaisten ja kabbalistien salaisten oppien kanssa, on päivänselvää. Kansalle annettiin henkistä tietoa niissä aineellisissa muodoissa, joita se saattoi käsittää. Kenellä oli henkiset korvat kuulla – se kuuli, – ja jonka henkiset silmät olivat auenneet – se näki. Kaikki muut saivat tyytyä pelkkään kuolleeseen kirjaimen, ainoastaan vihityt osasivat käyttää avaimia, joilla sanojen takana oleva henkinen puoli näyttäytyi ihmisille.

Kalevalan runot avautuvat meille salaisten oppien avaimilla. Salainen oppi sanoo: ajatellaamme, että ei olisi aurinkoa, kuuta, tähtiä, ei maata eikä mitään, jota me nykyisillä aisteillamme voimme nähdä ja ymmärtää. Silloin kuitenkin on olemassa jotain.

Ja se on ikuisuus eli aika. Tällä ajalla ei ole alkua eikä loppua, sillä ei ole vuodenaikoja, eikä yön ja päivän vaihtelua, sillä ei ole mitään selaista ajan määrittäjää kuin aurinko ja kuu meidän ajanlaskuissamme. Tuhat meidän vuotamme on sille sama kuin meille yksi päivä tai silmänräpäys.

Toiseksi on olemassa paikka, jolla ei ole min-käänlaista ulottuvuutta. Vaikka kuinka korkealle kiitäisimme, taikka kuinka syvälle vajoisimme, – emme pääsisi ylös tai alas, aina on vain ääretön korkeus ja syvyys. Ei ole oikeaa ei vasenta, ei eteen- eikä taaksepäin. Aina on vain ääretön paikka – kaikkiallinen, määrätön.

Kolmanneksi on olemassa suunnattoman nopea värähtely. Se on kaikkiallinen, mittaamaton ja käsittämätön elämä.

Vallitseeko siellä pimeys tai heijastava kirkas valo, sitä aistimme eivät käsitä. Tuossa ajassa, paikassa ja värähtelyssä on kaikki, henki ja aine, kaikki esineet ja olennot sekä näkymättömät taivaat ja näkyväinen maa. Siihen sisältyvät kaikki elementit eli alkuaineet. Sille emme osaa antaa nimeä. Se on Se kaiken takana oleva, kaikkeuden lähde, ikielämä, ikiviisaus, jota länsimaalaiset sanovat hengeksi. Kaikki ainekin siis on henkeä, ja alati se pyrkii takaisin alkulähteeseensä, kuten huomaamme jokapäiväisessä elämässä, jos vaan vähänkin tarkastelemme luontoa ympärillämme. Katsokaa vaikka kiehuvaa vettä, savua, kaasua ja mitä luonnonilmiötä tahansa, niin tämä asia teille selvenee.

Tätä käsittämätöntä, juuretona juurta, syytöntä syytä, jota salaiset opit nimittävät kaiken takana olevaksi eli Parabrahmaksiksi. Koska se sisällyttää itseensä kaikki olennot, voimat eli ”jumalat” on se tuo suuri käsittämätön Jumaluuden Olemus, Maailmansielu, absoluuttinen Olento,

kaikkiallinen Elämä tai minkä nimen sille annammekin. Siinä ajatellaan syntyvän ajatuksen ja tahdon luoda jokin maailmankaikkeus. Ajatelkaamme nyt lukemattomista aurinkokunnista esimerkiksi omaa aurinkokuntaamme.

Jumaluuden Olemuksessa löytyy kaikki, siis tieto ja viisauksin. Ne ovat niin suuret, ettemme voi niitä käsittää eikä rohkeinkaan ajatus voi niitä aavistaa, emme millään mittakaavalla määritellä emmekä millään vaa'alla punnita.

Logokselle – Sanalle, Järjelle – käytetään mon-
taa eri nimitystä. Se riippuu siitä, mitä filosofia eli viisaustieteen järjestelmää kulloinkin tutkitaan. Pohjimmiltaan kaikki nimet merkitsevät samaa asiaa.

Siis nimitykset Logos, Brahma, Osiris, Ormuzd ym. merkitsevät suomeksi Jumalaa. Se on meidän aurinkokuntamme luova, ylläpitävä ja johtava henki, aine, voima, elämä.

Jos nyt ajattelisimme tuota henkeä joksikin persoonalliseksi jumalaksi, silloin ajattelisimme sitä rajoitetuksi olennoksi. Sillä kaikki persoonallisuus on rajoitettuna olemista. Mutta vaikkapa tuo olento olisikin rajoitettu, niin kuitenkin sen kaikki valta ja voima on niin äärettömän suuri, ettemme voi sitä mitenkään käsittää ja määritellä.

Tästä meille selviää se, että meidän ajattelijamme, tuo todellinen, oikea ihminen meissä on pienen pieni hiukkanen iäisestä hengestä. Löytyykö ketään ihmistä, joka voisi selvittää, millainen on ajattelijan meissä luonteeltaan, rakenteeltaan, aineeltaan? Eikö meidän henkemme olisikaan kotoisin sieltä kaikkeuden lähteestä, josta kaikki on syntynyt ja saanut alkunsa?

Tämän kysymyksen edessä on materialistinen tiede äänettömänä. Me tiedämme, että olemme lähteneet iäisestä ajasta, kaikkiallisesta paikasta ja ilmestyneet tähän näkyvään maailmaan näkymättömän kaikkiallisen hengen ajatuksesta, jumalallisesta logoksesta, sanasta eli järjestä.

Meissäkin vaikuttaa ajatus eli järki. Sen avulla me käsitämme maalliset tehtävämmme. Ilman järkeä emme voisi saada selvyttä mistään jokapäiväisimmästäkään asiasta. Tämä järkemme, omatuntomme ääni meissä, neuvoo meitä ottamaan selvää niistäkin asioista, josta sanomme yliluonnollisiksi, – siinä on meillä suurin ja pätevin todistus, tuon hengessämme puhuvan näkymättömän ajattelijan, tuon jumalaiskipinän kuolemattomuudesta. Tuota hengen olemusta emme näe, emme voi sitä mitata, emmekä voi sille antaa nimeä – ja kuitenkin yksikään ihminen ei voi kieltää sen olemassa oloa ja sen elämää antavaa voimaa. Se on, muuta emme voi siitä sanoa.

Ja kun tämä totuus selvenee meille, vasta silloin ymmärrämme, että mekin olemme henkiolentoja, joita kahlehtii mainen majamme. Näkyvä ja katoavainen ruumis, joka ei ole mikään todellinen ihminen, vaan ainoastaan kuori eli maja, jossa henkemme asustaa jonkin aikaa.

Tätä logoksen ilmennystä, luomistyötä sanoo hindulainen ”Brahman hengitykseksi”. Tämän hengityksen avulla on asteittain syntynyt ilmennyt maailmankaikkeus. Kaikessa, yksin pienimmässäkin tomuhiukkasessa on kipinä jumalallisesta eli korkeimmasta tajunnasta. Tämä on se säde, jonka tehtävänä on palaaminen jälleen omaan alkulähteeseensä, ehdottomaan itsetietoisuuteen. Se kehittyi kivi-, kasvi- ja eläinkunnassa. Ihmisessä tämä jumalallinen sä-

de ilmenee selvimmin. Ajattelijan meissä pitää käydä läpi jokaisen olemassaolomuodon, alhaisimmasta korkeimpaan. Sen pitää kokemuksien kautta päästä tietoiseksi siitä kaikesta, mikä on ehdotonta, absoluuttista tietämistä ja jumaluuden tuntemista. Jokainen ihminen on ruumiillistunut henkiolento.

Silloin kun sana ilmenee, alkaa yhden iäisyyden eli luomiskauden, manvantaran aamu ja koko maailmankaikkeus ilmestyy.

Logoksen kanssa ja kautta ilmenevät kaikki henkiset voimat, jotka tulevat sen apulaisiksi siinä universumissa, jota se aikoo rakentaa, ylläpitää ja hallita.

Se on ainoa ilmennyt elämä, joka itsekin on sädehdys ehdottomasta, absoluuttisesta. Siitä, josta raamatussa sanotaan:

Minä olen Se, joka minä olen.

Muinaissuomalaisille tuo asia oli tuttu. Siitä todistavat nuo vanhat runot. Kun valloittaja tuli maahamme, hän ei joutanut ottamaan selvää siitä, mikä oli kansamme maailmankatsomus, mitkä olivat sen ihanteet, minkälaiset olivat kansan yhteiskuntalaitokset. Kansa oli ”pakannallinen”, ja se oli tuhottava tulella ja miekalla, ja sille oli annettava uuden uskonnon kuori – mutta kaikesta huolimatta vielä tänäänkin kansa muistaa muinaisia ihanteitaan. Niiden totuus oli siinä juurtunut syvälle. – Nyt näemme salaisten oppien valossa, kuinka ihana esiemme maailmankatsomus oli.

Kirjasessa ”Kalevalan esityöt” II osan ensimmäisen runon säkeestä 50 alkaen aina viimeiseen 113. säkeeseen asti kerrotaan, että ”vanha Väinämöinen” oli se, joka rakensi maailman sanansa mahdolla. Tuntemattomista syistä uudemmissa Kalevalan laitoksissa tämä luominen on muutettu Ilmattaren työksi. Tätä muutosta on selitetty siten, että sana Väinämöinen merkitsee samaa kuin ”veenemönen” siis Ilmatar eli

Olipa impi ilman tyttö

Kave luonnotar koria

näin:

Iri neito, impi neito

Kalevalan kaunis neito

Saip' on kolme poikalasta

Yhen vanhan Väinämöisen

Toisen seppo Ilmarisen

Kolmannen on Joukahaisen.”

Ilmatar eli Iri olisi siis vanhempi vanhaa Väinämöistä, joka kuitenkin oli luonut maailman. Ilmarisesta sanotaan

Se on taivoa takonut

Ilman kantta kalkutellut
mutta miten tämä on ymmärrettävä?

Siten, että nimi ei asiaa muuta. Samaa nimitystä käytetään kaikissa uskonnoissa merkitsemään montaa eri asiaa.

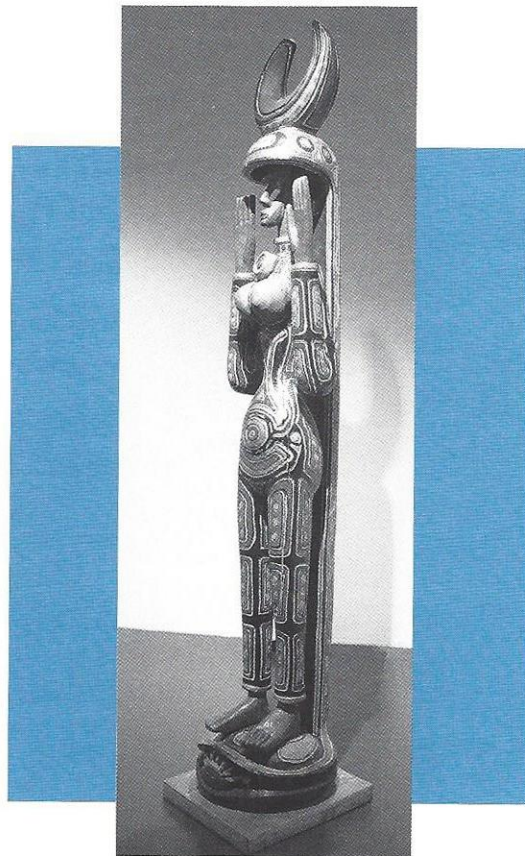
Väinämöinen luomistyössä merkitsee luovaa henkeä, meidän aurinkokuntamme logosta. Väinämöinen esim. Pohjolan emännän Louhen pimeässä pirtissä kuvaillee ihmistä, joka on joutunut himojensa uhriksi.

– Edellä Ilmarinen kuvaa viisautta, joka muodostaa ”taivaan kannen”, ja esimerkiksi Sammon taonnassa inhimillistä järkeä. Joukahainen on symboli meidän alemmasta, eläimellisestä minästä. Entäs Ilmatar?

Tämän meille selvittävät juutalaisten kabbalistien salaiset opit, joista aikanaan koetan tehdä selkoa.

Omatunto — helmikuu 1906, n:o 11

Lyhennetty, kieliasua uudistettu sisältöön puuttumatta

Ruusu-Risti ry.

*Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
www.ruusuristi.fi*

Johtaja

*Jarmo Anttila
Papinmäentie 31, 00630 Helsinki
Puh. 040-516 8095
jarmo.anttila@saunalahti.fi*

Sihteeri

*Jari Jokilehto
Nelikuja 4 F 16, 04220 Kerava
Puh. 044-341 3190
jari.jokilehto@gmail.com*

Rahastonhoitaja

*Antti Tamminen
Merimiehenkatu 31, 00150 Helsinki
a.tamminen@netti.fi
Puh. 040-0454924*

*Ruusu-Risti ry:n jäsenmaksut
Op-Pohjola FI50 5720 9920 1090 39*

Kirjallisuusseuran johtaja

*Rauno Rinkinen
Auroratie 44, 02420 Jorvas
puh.040-483 4798*

*Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry.
Sampo FI33 8000 1500 0786 89
Kirjallisuusseuran viitenumero 1300
jäsenmaksulle (v.2015 20,00 €)
ja kirjaostosten viitenumero on 1313*

